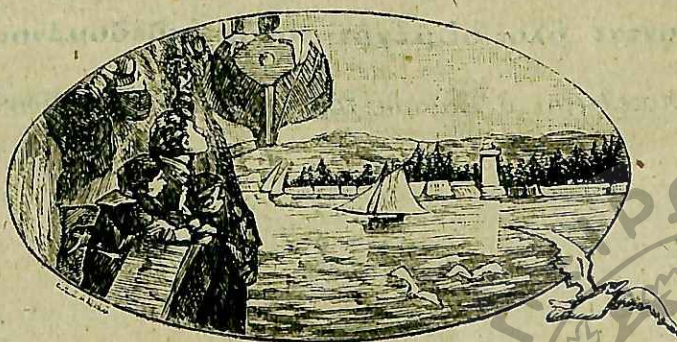

1887—B'.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ, 1887 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ

Ἰδρυθῆναι ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1887

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιλαμβανόμενων

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

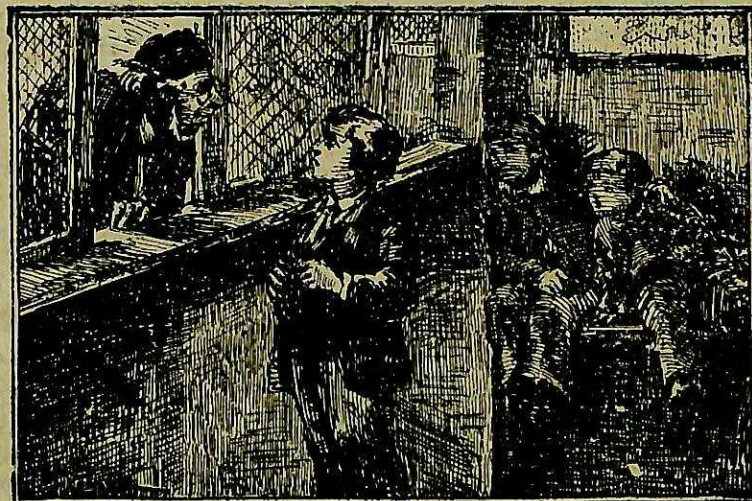
Εἶνε Θεός	Σελ.	
Ἐλενίτσα (ἡ)	24	Καμέλια (ἡ)
Ἐσπέρα (ἡ)	62	Κυναίγειρος
	8	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος, οὗτος περιέχει 60 εἰκονογραφίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

« ΠΩΣ! ΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΚΑΣΤΕΡΑΣ; »

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

Ποῖος εἶνε ὁ Ἰωάννης Καστέρας;

— Ἐγώ, κύριε.

— Πλησίασε λοιπόν.

— Νά με, κύριε.

— Σοῦ εἶπα νά πλησιάσῃς. Δέν καταλαμ-
ις ῥωμαίικα; Ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, κύριε.

— Πῶς ἐδῶ; Μὲ περιπαίζεις;

— «ὦ! κύριε, ὄχι! . . . ἀλλὰ δέν εἰμπορῶ
πλησιάσω περισσότερο. Δέν εἰμαι πολὺ ὑ-
βς.»

Ἀγανακτήσας ὁ ὑπάλληλος σηκώνεται ἀπὸ
καλάμινον κάθισμά του καὶ ἐξάγει ἐκ τῆς
δος τοῦ γραφείου του τὴν γεροντικὴν του
κλῆν καὶ προσπαθεῖ νά ἀνακαλύψῃ τὸ ἀό-

ΤΟΣ Θ'. — ΤΕΥΧΟΣ 13^{ον}.

ρατον ἀνθρωπάριον μετὰ τοῦ ὁποίου συνδιελέ-
γετο. Ἐξεπλάγη δ' οὐκ ὀλίγον ὅτε εἶδε παι-
δίον δώδεκα περίπου ἐτῶν μὲ νοήμονα καὶ ἀ-
γαθὴν φυσιογνωμίαν, τὸ ὅποιον ἠνωρθοῦτο ὅσον
ἠδύνατο ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του
διὰ νά φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς θυρίδος.

« Πῶς! σὺ εἶσαι ὁ Καστέρας; ἐφώνησεν ἑκ-
πληκτος ὁ ὑπάλληλος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σὺ ἔκαμες αἰτήσιν εἰς τὸν κύριον Νομάρ-
χην νά σοὶ παραχωρηθῇ δωρεάν εἰσιτήριον
δι' Ἀλγερίαν;

— Μάλιστα, κύριε, μὲ τοὺς δύο μικροὺς ἀ-
δελφούς μου οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐκεῖ, ἀπεκρίθη τὸ
παιδίον καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου του δύο
ἄλλα παιδιά τὸ μὲν δέκα ἐτῶν τὸ δὲ ὀκτὼ ἐ-
τῶν, τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ
τινος βάρου τῆς αἰθούσης.

ΤΟΜΟΣ ΙΒ'—1

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΡΧΕΣ
ΗΜΕΡΟΜ. 26-5-85
ΑΡΙΘ. 35010

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε εἰς τὴν Ἀλγερίαν;

— Πηγαίνουμεν νὰ εὐρώμεν τὸν θεῖόν μας Θωμᾶν. Ὁ πατέρας μας καὶ ἡ μητέρα μας ἀπέθανον καὶ... ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ἄλλον παρὰ τὸν θεῖόν μας... καταλαμβάνετε...

— Ἀλλὰ, παιδί μου, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος συγκεκινημένος, ζητεῖτε πρᾶγμα ἀδύνατον, διότι ὁ νόμος λέγει ῥητῶς:

« Ἀρθρον 2. — Λαμβάνουσι δωρεὰν εἰσιτήριον οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ὁμοίως καὶ οἱ ταξιδεύοντες χάριν ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους ».

« Ὅσον καλὴν θέλῃσιν καὶ ἂν ἔχωμεν δὲν δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν μικρὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς τρεῖς κατηγορίας.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπὸν; δὲν ἔχομεν νὰ πληρῶσωμεν τὸν ναῦλον.

— Τὸ πιστεύω, παιδί μου, ἀλλὰ... Ἀ! στάσου! Ἐχετε κανένα συγγενῆ στρατιωτικόν;

— Ὁχι.

— Τότε δὲν ὑπάρχει μέσον. Ἐκτὸς ἂν... Γνωρίζετε ἐδῶ κανένα, δηλαδὴ κανένα ὁποῖος νὰ σημαίνει καὶ νὰ δύναται νὰ σᾶς συστήσῃ εἰς τὸν κύριον Νομάρχην καὶ νὰ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς διαγωγῆς σας καὶ ὅτι εἰσθε ἄπορα;

— Κανένα δὲν γνωρίζομεν ἐδῶ. Ἥλθομεν ἀπὸ τὴν πατρίδα μας μετὰ τὸν σιδηρόδρομον σήμερον τὸ πρωῒ.

— Πολὺ λυπούμαι. Τοῦλάχιστον ἂν ἦσθε πραγματικῶς ταξιδιωταί, ταξιδιωταί σπουδαῖοι. Ἀλλὰ παιδιὰ, τρία παιδιὰ! Πρώτην φοράν μου παρουσιάζεται παρόμοιον πρᾶγμα ἀφότου εἶμαι εἰς τὴν Νομαρχίαν, ἂν δὲν ἀπατώμαι. Ὅπωςδὴποτε, ἄς ἴδωμεν.

— Γουλλιέλμε, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπάλληλος στρεφόμενος πρὸς τὰ ἐντὸς, παρατήρησε μίαν στιγμὴν ἂν ὑπάρχῃ προηγούμενον: τρία παιδιὰ ἄνευ ὁδηγοῦ, ζητοῦντα εἰσιτήριον δωρεάν.

— Ὁχι, κύριε Ζανῆ, ἀπεκρίθη νυσταλέα τις φωνὴ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ γραφείου.

— Βλέπετε λοιπὸν, οὐδέποτε ἐπαρουσιάσθη παρομοία παρίπτωσις.

— Ὅστε, κύριε, εἶπε τὸ παιδίον μετὰ τρέμουσαν φωνήν, δὲν θὰ εἰμφορέσωμεν νὰ πάμε νὰ εὐρώμεν τὸν θεῖόν μας; Θεέ μου! Θεέ μου! τί θὰ γίνωμεν;

— Ἀκούσατε. Ὑπάρχει ἴσως ἐν μέσον. Ὅτι σοῦ προτείνω δὲν εἶνε ἴσως πολὺ ὀρθόν, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον ἐπειδὴ φαίνεται καλὸν παιδίον. Ἐχω καὶ ἐγὼ τρία παιδιὰ καὶ συλλογίζομαι τί θὰ ἐγίνοντο ἂν ποτε εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν σας. Ἀφῆσέ μου τὴν αἴτησίν σου εἰς τὸν κύριον Νομάρχην, θὰ παρακαλέσω μερικοὺς ἀξιοτίμους κυρίους νὰ υπογράψουν ὡς ἐγγυηταὶ καὶ θὰ τὴν ἐγχειρίσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸν κύριον γενικὸν γραμματέα. Ἴσως τοῦτο ἀρκέσῃ.

— Ἀ! κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ! Καὶ πότε νὰ ἐπανεέλθω;

— Ἐλα μετὰ πέντε ἕξ ἡμέρας.

— Μετὰ πέντε ἕξ ἡμέρας! Ἀλλὰ, κύριε, μόνον ἐπτά δραχμαὶ καὶ σαράντα λεπτά μᾶς ἀπομένουν ἀκόμη!

— Δυστυχῆς παιδίον! Ἀλλοίμονον! εἶμαι ἄπλοῦς υπογραμματεὺς, καὶ ὁ μισθός μου μόλις με ἀρκεῖ νὰ ζήσω. Τέλος ἔλα αὔριον. Θὰ προσπαθῶ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσίν σου ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερον. Εὐθὺς καθὼς κλείσω τὸ γραφεῖον ἀπόψε, θὰ φροντίσω νὰ συνάξω τὰς υπογραφάς. Λοιπὸν! αὔριον, μικρέ μου, κύριε!

— Αὔριον, κύριε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλωσύνην σας.

Ἀφοῦ οὕτως ἀπεχαιρέτισε τὸν κύριον υπογραμματέα ὁ Ἰωάννης, παρέλαβε τοὺς δύο ἀδελφούς του, καὶ τὰ τρία παιδιὰ, κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας, κατέβησαν τὴν μεγάλην λιθινὴν κλίμακα τῆς Νομαρχίας.

Ὁ Ἰωάννης ἐσκέπτετο πόσον ἦτο δυσάρεστος ἡ θέσις του. Ἡσθάνετο ἐνδόμυχον ἀνυσηχίαν συλλογίζομενος πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ καταφέρῃ ἕως αὔριον μετὰ τὰς 7 δραχμάς καὶ 40 λεπτά τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Καὶ εἶχε φαντασθῇ τόσον ἀφελῶς ὅτι θὰ τοῦ ἐδίδον εὐθὺς τὸ εἰσιτήριον δωρεάν καὶ ὅτι θὰ εἰσῆρχετο εὐθὺς εἰς τὸ ἀτμόπλοον μετὰ τοὺς ἀδελφούς του, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ ἐγγυηθῇ τὴν μικράν του περιουσίαν. Ἐνῶ τῶρα ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ εὕρῃ οἴκημα εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἠδύναντο νὰ φάγουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν τὴν νύκτα ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης. Πολὺ εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναχωρήσουν τὴν ἐπαύριον, διότι τὰ ὀλίγα χρήματά των θὰ ἐξωδεύοντο πολὺ ταχέως, καὶ τότε τί θὰ ἐγίνοντο; Πρὸς τίνα νὰ ἀπευθυνθοῦν ἐν τῇ με-

γάλη ταύτη πόλει ὅπου κανένα δὲν ἐγνώριζον;

Οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωάννου, μετὰ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς ἡλικίας των, δὲν ἐσκέπτοντο ἄλλο τι εἰμὴ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνοντο ἐξερχόμενοι τέλους τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καὶ σοβαροῦ οἰκοδομήματος ὅπου τόσῃ ὥρᾳ ἔμειναν καθήμενοι ἀκίνητοι. Ἐπειτα καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνόμισεν ὅπως διόλου περιττὸν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτοὺς τὰς ἀνησυχίας του καὶ μόνον εἶπεν ὅτι θὰ ἀναχωρήσουν τὴν ἐπαύριον, οἱ μικροὶ δὲν ἐζήτησαν περισσοτέρας πληροφορίας καὶ ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν ἀργὰ ἀργὰ τὴν κλίμακα.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ διάζωμα τοῦ πρώτου πατώματος ἠναγκάσθησαν νὰ παραμερίσουν διὰ νὰ διέλθουν πέντε ἢ ἕξ ἄνθρωποι, οἵτινες ἀνέβαινον ἑμῶς. Ὁ μικρότερος τῶν τριῶν ἀδελφῶν Φραγκίσκος ὀπισθοχώρησε μέχρι τῆς εἰσόδου σκοτεινῆς διόδου. Ἐκεῖ προσέκλειψεν ὁ ποὺς του εἰς πρᾶγμα τι ἀκριτὰ ὀγκῶδες καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἐκυψε νὰ τὸ λάβῃ. Ἦτο χαρτοφυλάκιον ἐκ μαροκίνου τόσον γεμάτον χαρτιά ὥστε δὲν ἐκλείε καλῶς.

Ὁ Ἰωάννης, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος ἔδωκε τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ἤνοιξε διὰ νὰ παρατηρήσῃ μήπως εὕρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ιδιοκτήτου. Ἐν πρώτοις εἶδεν ὀγκῶδη δέσμην τραπεζικῶν γραμματίων ἔπειτα ἀνέγνωσε τὰς ἐξῆς λέξεις αἱ ὁποῖαι ἦσαν χαραγμέναι ἐπὶ τῆς μεταλλίνης πλακῆς τοῦ χαρτοφυλακίου: *Μάριος Γαστάλδης, πλοίαρχος τῆς Μαρίας Γαβριέλλας*.

Ὁ Ἰωάννης ἔμαθεν ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ κλείει εὐθὺς τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ χώνει εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ σάκκου του διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν. Χωρὶς νὰ μετρήσῃ τὸ ποσὸν τῶν τραπεζικῶν γραμματίων, ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ἀρκετὰ μεγάλον.

Τώρα τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ; Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ παραδώσῃ τὸ χρηματοφυλάκιον εἰς τὸν κλητῆρα τῆς Νομαρχίας νὰ τὸ φυλάξῃ ἕως ὅτου τὸ ζητήσῃ ὅστις τὸ ἔχασε. Κατόπιν ὁμοῦς ἐδίστασεν. Ἄν τυχὸν ὁ κλητῆρ δὲν ἦτο ἐντιμὸς ἄνθρωπος καὶ ἐσφετερίζετο τὰ χρήματα! Ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τὸν πλοίαρχον Γαστάλδην καὶ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ ὁ ἴδιος τὸ χρηματοφυλάκιόν του;

Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τοῦ εὐγενῆς ὑπάλληλος τῆς Νομαρχίας ὁ ὁποῖος τῷ εἶχεν ὁμιλήσῃ μετὰ τόσῃ εὐνοίαν, καὶ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν του ἀνέβη πάλιν τὴν κλίμακα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἀναβῇ ἕως δέκα βαθμίδας καὶ ἤκουσεν ἀνωθεν αὐτοῦ φωνὰς δυνατὰς καὶ βήματα βιαστικά. Ἀνθρωπὸς τις παχύς, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ καὶ κόκκινος, ὡς νὰ ἐμελλε νὰ σκάσῃ, ἐφώναζε καὶ ἐχειρονόμει ὡς παράφρων ἐν τῷ μέσῳ ὑπαλλήλων καὶ πλήθους ἄλλων περιέργων.

« Σᾶς λέγω ὅτι μοῦ τῶκλεψαν, ἐφώναζε. Πρὸ μίας στιγμῆς τὸ εἶχα, εἶμαι βεβαιότατος. Τὸ ἀνοιξά μάλιστα ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ διάζωμα καὶ ἔβγαλα ἓνα χαρτονόμισμα τοῦ μοῦ ἔχρειάσθη, ἔπειτα τὸ ἔβαλα πάλι εἰς τὴν τσέπη μου, τὸ θυμοῦμαι καλᾶ. Ὅστε ὁ κλέπτης δὲν θὰ εἶνε μακρὰν καὶ πρέπει νὰ τὸν εὕρω ».

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν κλίμακα· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πρὸ τοῦ Ἰωάννου, οὗτος τὸν ἐσταμάτησε καὶ τῷ εἶπε:

« Εἰσθε ὁ κύριος Μάριος Γαστάλδης, πλοίαρχος τῆς Μαρίας-Γαβριέλλας;

— Βέβαια! ἀλλ' ἄφες με νὰ περάσω, διαβολόπαιδο, ποῦ βρῆκες τὴν ὥρα νὰ μοῦ μιλήσῃς!

— Ὅστε αὐτὸ βεβαίως τρέχετε νὰ εὕρῃτε; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης μετὰ ὅλην του τὴν ἀπάθειαν ἐξάγων τὸ χρηματοφυλάκιον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Τὸ παρτοφόλι μου! ἀνέκραξεν ὁ παχύς πλοίαρχος ἀρπάζων αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰωάννου.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ δέσμη τῶν χαρτονομισμάτων ἦτο ἀνέπαφος, ἔπειτα ἀνέβη πάλιν ταχύτατα τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον φωνάζων ὡς τρελλός:

« Νά το! τὸ ἤνρα! »

Ὁ Ἰωάννης ἔμεινεν ὀλίγον ἐκθαμβὸς μετὰ τὸν εὐγενῆ τρόπον τοῦ πλοίαρχου· διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ χάρις τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν παράδοξον αὐτὸν ἄνθρωπον, ἤξιζε τοῦλάχιστον ἐν εὐχαριστῶ. Τέλος συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως κατέβη τὴν κλίμακα, ἐξῆλθε τῆς Νομαρχίας μετὰ τοὺς δύο ἀδελφούς του, καὶ διελθὼν τὴν πλατείαν διηυθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ μεγάλην ὁδόν.

Β'.—Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΜΑΡΙΟΣ ΓΑΣΤΑΛΔΗΣ

Εἰς τινὰ γωνίαν τῆς μεγάλης ὁδοῦ ὑπάρχει κατὰσκημα, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα προσελκύουσι κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας πλῆθος ἀνθρώπων περιέργων. Ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ δύο του ἀδελφοὶ ἐμυμήθησαν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἄλλους διαβάτας, ἐστάθησαν ὀλίγον πρὸ τοῦ καταστήματος διὰ νὰ θαυμάσουν τὰ ὠραῖα πράγματα τὰ ὅποια ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰ παράθυρά του· κατόπιν δὲ ἐξηκολούθησαν πάλιν τὸν δρόμον των.

Καθ' ἣν στιγμήν ἔστρεφον τὴν ὁδόν, ὁ Ἰωάννης ἤσθάνθη ἐπὶ τοῦ ὄμου του βαρεῖαν τινὰ χεῖρα, ἐνῶ συγχρόνως φωνὴ ἀσθμαίνουσα ἔλεγε :

« Ἀ! τέλος πάντων σὲ ἔφθασα! σὲ κυνηγῶ τόσην ὥραν. Δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, διατί δὲν με ἐπερίμενες ἐκεῖ ἔς τὴν κλίμακα ;

— Μὰ δὲν μοῦ εἴπετε νὰ σᾶς περιμένω, κύριε πλοίαρχε.

— Δὲν σοῦ εἶπα ; Πολὺ πιθανόν. Μήπως εἴξευρα ἐκείνην τὴν στιγμήν ποῦ εἶχα τὸ κεφάλι μου; Ἀλλ' ἂν ἐγνώριζες τὸν Μάριον Γαστάλδην, δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ σοῦ μάθω ὅτι ποτὲ δὲν ἐφάνη ἀγνώμων. Καὶ ἡ εὐεργεσία τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμες σύ, παιδί μου, ἦτο πολὺ μεγάλη· τὸ καταλαμβάνεις καὶ μόνος σου. Φαντάσου ὅτι μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι ποῦ μοῦ ἔδωσες ἦσαν σχεδὸν ἑκατὸν χιλιάδες δραχμαί, καὶ ὅτι αὐταὶ αἱ ἑκατὸν χιλιάδες δραχμαὶ δὲν ἦσαν ἰδικαί μου, ἦσαν τοῦ ναυκλήρου μου. Ὡστε ἂν δὲν εὕρισκας σύ ἐκεῖ εἰς τόσον κατ'ἀλλήλων στιγμήν νὰ μοῦ τὰς ἀποδώσης με τὴν εὐγένειαν καὶ τιμιότητα, ἐπεὶ δὴ ὅλη μου ἡ περιουσία τὴν ὁποίαν ἔχω

δὲν θὰ ἔφθανε νὰ καλύψω οὐδὲ τὸ τέταρτον μόλις αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ, δὲν μοῦ ἔμενε ἄλλο νὰ πράξω παρὰ νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου ἔς τὸν ἀέρα.

— Ὡ!

— Βεβαίωτατα! Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρης. Λοιπὸν μὴ συστέλλεσαι, ζήτησέ μου τί θέλεις· σὲ διαβεβαιῶ ὡς Μάριος Γαστάλδης ὅτι θὰ τὸ λάβῃς.

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἔκαμα τίποτε, κύριε πλοίαρχε, ἔκαμα ὅ τι ἔπρεπε νὰ κάμω καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ...

— Ἐλα δά! παιδί· πρᾶγμα, θέλεις καὶ καλὰ νὰ με διδάξης τί θὰ εἴπῃ εὐγνωμοσύνη! Ὅζο μοῦ κέρμης τὴν χάριν νὰ μοῦ εἴπῃς ἀμέσως εἰς τί δύναμαι νὰ σοῦ φανῶ ὠφέλιμος.

— Ἀλλὰ...

— Δὲν ἔχει ἄλλὰ καὶ ξαλλὰ. Ἐλα! λέγε γρήγορα τί θέλεις.

— Τίποτε δὲν θέλω... Ἀ! ἀλήθεια· ἔκαμα μίαν αἴτησιν εἰς τὸν Νομάρχην νὰ μοῦ παραχωρήσῃ εἰσιτήριο δωρεάν διὰ τὴν Ἀλγερίαν με τοὺς δύο ἀδελφούς μου· καὶ ἀφοῦ θέλετε νὰ με προστατεύσετε, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ

βάλετε τὴν ὑπογραφήν σας εἰς τὴν αἴτησίν μου ὡς ἐγγυητής.

— Τί εἰν' αὐτὰ ποῦ κάθεσαι καὶ μοῦ λές, παιδί μου; Καὶ τί διάβολο θὰ κάμετε σεῖς, τρεῖς παιδιὰ ἔς τὴν Ἀλγερίαν;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ συνδιάλεξις τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ Ἰωάννου διεκόπη, διότι τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄνθρωποι διήρχοντο ἐκεῖθεν καὶ εὐθὺς ὡς ἀνεγνώρισαν τὸν πλοίαρχον ἐστάθησαν καὶ ἀνερώνησαν :

« Σὺ ἐδῶ, Μάριε; Καὶ πῶς εἶσαι; — Πότε

« ὩΣΤΕ ΑΥΤΟ ΒΕΒΑΙΩΣ ΤΡΕΧΕΤΕ ΝΑ ΕΥΡΗΤΕ ; »

ἦλθες; — Ἐκαμες καλὸ ταξεῖδι, ἔ; — Καὶ ἡ Μαρία-Γαβριέλλα;

Ὀλίγον παρέκει, ἔξωθεν τοῦ καφενείου συνέβη ἄλλη ἱστορία. Ἦσαν τινες πλοίαρχοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ Μαρίου Γαστάλδην, οἱ ὅποιοι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν τὸν εἶχον ἰδῆ, καὶ οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ τὸν φωνάζουν ὡς τὸν παρετήρησαν.

« Περίμενέ με ὀλίγον, εἶπεν ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν Ἰωάννην. Μίαν στιγμήν νὰ καλημερίσω τοὺς φίλους μου καὶ ἔφθασα. »

Ἦτο φανερόν ὅτι ὁ Μάριος Γαστάλδης ἦτο πολὺ γνωστὸς ἐν τῇ πόλει, διότι εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας ἠκούσθησαν φωναὶ χαρμόσυνοι τῶν φίλων του, « καλῶς ὦρισες! καλῶς ὦρισες! » καὶ τὸν ἡρώτων περὶ τοῦ ταξιδίου του. Πάντες ἐφιλοτιμοῦντο τίς νὰ τῷ προσφέρῃ ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ, ἂν ὁ γενναῖος πλοίαρχος ἐδέχετο ὅλα τὰ κεράσματα, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἰδῇ τὰ τραπεζία νὰ χορεύουν.

Δὲν θὰ τὸν ἄφινον οἱ φίλοι του νὰ φύγῃ, ἂν δὲν ὑπέσχετο εἰς αὐτούς ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ νὰ τοὺς εὕρῃ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐπανεῖδε τὸν Ἰωάννην ὅστις ἀνέμενε μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν του.

« Ἐκόντεψα νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θὰ ξανάβγαινα ἀπὸ κεῖ μέσα, ἐφώναζεν. Ἀλλὰ, τώρα νά, εἶμαι ὅλος ὀικὸς σου. Θὰ μοῦ διηγηθῇς ὅλας σου τὰς ὑποθέσεις, ὡς εἰς φίλον ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ συνδράμῃ ὅσον εἴμπορεῖ περισσότερον. Ἡ καλλίτερα ἂς τὸ κάμωμεν ἀλλέως. Νὰ ἔλθετε εἰς τὸ πλοῖον καὶ οἱ τρεῖς. Ἐκεῖ θὰ εἴμεθα ἡσυχώτεροι νὰ τὰ λέγωμεν,

ἐνῶ ἐδῶ δὲν θὰ εὕρωμεν οὐδὲ μίαν στιγμήν ἡσυχίαν.

— Εἰς τὸ πλοῖον; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Ναὶ βέβαια! εἰς τὸ πλοῖόν μου τὸ βρίκειον, τὴν *Maria-Gabriella*, ποῦ πετᾷ σὺν γλάρῳ καὶ δὲν σὲ πιάνει καθόλου ἡ θάλασσα ὅταν εἶσαι μέσα. »

Ὁ πλοίαρχος Γαστάλδης δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ φοβῆται νέαν ἐφοδὸν τῶν ἀναριθμητῶν γνωρίμων του, διότι, διερχόμενος πρὸ τοῦ χρηματιστηρίου, περιεκυκλώθη ὑπὸ πλῆθος ἐμπόρων, πρακτόρων, τραπεζιτῶν, μεσιτῶν, χρηματιστῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀνθρώπων τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τῆς τραπεζῆς οἱ ὅποιοι τοῦ ἔκαμαν θριαμβευτικὴν ὑποδοχὴν θέσαντες εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν τοὺς τρεῖς μικροὺς Καστέρας, οἱ ὅποιοι δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου.

Μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ἀναπνεύσουν ὀλίγον ἀνέτως ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν προκυμαίαν.

« Βλέπεις ἐκεῖ πέραν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν Ἰωάννην, ἀκριβῶς μετὰξὺ αὐτῆς τῆς αἰγυπτιακῆς γολέττας καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ βρικίου, ἓνα πλοῖον κομψόν καὶ εὐμορφόν; εἶνε ἡ *Maria-Gabriella*, τὴν ὁποίαν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ συστήσω. Ἀλλὰ βλέπω τὸν ναυκλήρον μου ἐκεῖ κάτω, νὰ αὐτὸς εἶνε, ὁ κοντόχονδρος, με τὸ ψάθινο καπέλλο. Καίμενα μοῦ παιδιὰ, θὰ σᾶς κάμω πάλιν νὰ περιμένετε ὀλίγον. Χθὲς βράδυ, βλέπετε, ἐμβήκαμεν εἰς τὸν λιμένα, ὥστε δὲν εἶδα ἀκόμη τὸν ναυκλήρον μου, καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἔχομεν πολλὰ νὰ ποῦμεν, πάρα πολλά! »

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΑ ΤΡΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Θεὸς κατέβη εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἀπὸ πλησίον τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε περιπατήσει πολὺ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐσπέραν ἦτο κουρασμένος. Εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἐμπρὸς ἦσαν δύο οἰκίαι, ἡ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης· ἡ μία ἦτο μεγάλη καὶ ὠραία, ἡ ἄλλη μικρὰ καὶ πενιχρά. Ἡ μεγάλη ἦτο ἐνὸς πλουσίου, ἡ μικρὰ ἐνὸς πτωχοῦ.

Τότε εἶπεν ὁ Θεός:

— Εἰς τὸν πλούσιον δὲν θὰ δώσω βάρος, αὐτοῦ τὴν θύραν πρέπει νὰ κτυπήσω. Ἄμα ὁ πλούσιος ἤκουσε νὰ κτυποῦν τὴν θύραν ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἠρώτησε τὸν ξένον:

— Τί ζητεῖς;

Ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη:

— Παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀνοίξης νὰ περάσω τὴν νύκτα μου.

Ὁ πλούσιος παρετήρησε τὸν ὁδοιπόρον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεὸς δὲν ἐφόρει ὠραῖα ἐνδύματα καὶ ἐφαίνετο ὡς πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ πλούσιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε:

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ δεχθῶ, διότι τὰ δωμάτιά μου εἶνε γεμάτα ἀπὸ λάχανα καὶ καρπούς. Ἄν ἔμβαζα εἰς τὸ σπίτι μου ὅποιον κτυπᾷ τὴν θύραν μου, τότε ἔπρεπε νὰ γίνω ζητιάνος· ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσει!

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ἐκλείσσε τὸ παράθυρον καὶ ἄφησε τὸν Θεὸν εἰς τὸν δρόμον.

Τότε ὁ Θεὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀπέναντι μικρὰν οἰκίαν καὶ ἐκρούσε τὴν θύραν. Εὐθὺς ὁ πτωχὸς ἤνοιξε καὶ εἶπε:

— Κόπιασε μέσα. Ἐνύκτωσε καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσης τὸν δρόμον σου.

Τοῦτο εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ γυνὴ τοῦ πτωχοῦ τοῦ εἶπε:

— Καλῶς ὥρισες· ξεκουράσου· πρέπει νὰ μείνῃς εὐχαριστημένος· δὲν ἔχομεν πολλὰ· ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ὀλίγον ποῦ ἔχομεν θὰ γευθῇς καὶ τοῦ λόγου σου. Ἐπειτα ἔδωκε τὸ λάχανον εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ὅσον νὰ βράσῃ ἤμελξε τὴν αἰγά διὰ νὰ τῷ δώσῃ καὶ ὀλίγον γάλα.

Ἄμα ἐστρώθη ἡ τράπεζα· ἐκάθισεν ὁ Θεὸς καὶ ἔφαγε μετὰ τῶν πτωχῶν· τὰ φαγητὰ δὲν ἦσαν καλὰ, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔτρωγε μὲ ὀρεξιν διότι

ἔβλεπε πρόσωπα εὐχαριστημένα· ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἡ οἰκοκυρά εἶπε κρυφίως εἰς τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ἀκουσε, ἄνδρα μου· ἄς κοιμηθῶμεν ἡμεῖς αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὰ ἄχυρα καὶ ὁ κουρασμένος ὁδοιπόρος ἄς ἀναπαυθῇ εἰς τὴν κλίνην μας.

— Ναί, ναί, γυναῖκα, νὰ τοῦ δώσωμεν τὴν κλίνην μας εἶπεν ἡ σύζυγος.

Τότε ὑπῆγεν ὁ πτωχὸς εἰς τὸν Θεὸν καὶ τῷ λέγει!

— Πλάγιασε αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὴν κλίνην μας καὶ ἀνάπαυσε τὸ κουρασμένον σῶμά σου.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν κλίνην ἀπὸ τοὺς γέροντας, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπέμενον ἕως ὅτου τέλος πάντων ἐδέχθη καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὴν κλίνην των· αὐτοὶ δὲ ἔστρωσαν ἄχυρα εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκοιμήθησαν.

Πρὶν δὲ ἐξημερώσῃ ἐσηκώθησαν καὶ ἐτοίμασαν εἰς τὸν ὁδοιπόρον ἓν καλὸν πρόγευμα.

Ἄμα αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσῆλθον διὰ τοῦ παραθύρου ἐσηκώθη ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν κλίνην. Ἐφαγε πάλιν μαζί των καὶ ἔπειτα ἤθελσε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἄμα δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν ἐστάθη, ἐστράφη πάλιν εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπε:

— Ἐπειδὴ εἴσατε πολὺ καλοὶ ζητήσατε τρία ζητήματα καὶ θὰ σᾶς τὰ δώσω.

Τότε εἶπεν ὁ πτωχός: Τι ἄλλο νὰ ζητήσω παρὰ πρῶτον ν' ἀπολαύσωμεν τὴν αἰωνίαν μακαριότητα, καὶ δεύτερον νὰ ἔχωμεν υγείαν καὶ τὸ καθημερινὸν ψωμί μας ὅσον καιρὸν ζῶμεν; Τρίτον δὲν εἰξεύρω τί νὰ ζητήσω.

Τότε εἶπεν ὁ Θεός:

— Ὡς τρίτον ζήτημα δὲν θέλεις μίαν οἰκίαν; Ὁ πτωχὸς ἀπεκρίθη:

— Μάλιστα, ἂν εἶχα ἓνα καινούργιο σπίτι θὰ ἦμην πολὺ εὐχαριστημένος.

Τότε ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ τρία ζητήματά των καὶ μετέβαλε τὴν παλαιὰν οἰκίαν των εἰς νέαν. Καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν.

Ἄμα ὑψώθη πολὺ ὁ ἥλιος καὶ ἐσηκώθη ὁ πλούσιος ἐκ τῆς κλίνης του εἶδεν ἀντικρὺ μίαν ὠραίαν καὶ νεόκτιστον οἰκίαν μὲ ἐρυθρὰς κεραμίδας καὶ λαμπρὰ παράθυρα, ἐκεῖ ἀκριβῶς

ὅπου πρότερον ἦτο μία παλαιὰ καλύβη.

Τότε ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐφώνησε τὴν γυναῖκά του καὶ εἶπε:

— Ἰδέ! Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ ἡ παλαιὰ καὶ ἐλεεινὴ καλύβη καὶ σήμερον εἶνε μία ὠραία καὶ νεόκτιστος οἰκία. Πήγαινε νὰ μάθῃς πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἡ σύζυγος τοῦ πλουσίου ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἠρώτησε τοὺς πτωχοὺς.

Αὐτοὶ δὲ τῇ διηγήθησαν τὰ ἐξῆς:

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἦλθεν ἓνας ξένος καὶ ἐζήτησεν νὰ τὸν φιλοξενήσωμεν· καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' ὅταν ἀνεχώρει, μᾶς εἶπε νὰ ζητήσωμεν τρία ζητήματα καὶ ἡμεῖς ἐζητήσαμεν τὴν αἰωνίον μακαριότητα εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, υγείαν καὶ καθημερινὸν ἄρτον εἰς αὐτήν, καὶ τρίτον ἓνα ὠραῖο καὶ καινούργιο σπίτι.

Ἄμα ἤκουσε ταῦτα ἡ σύζυγος τοῦ πλουσίου ἐπέστρεψε καὶ διηγήθη εἰς τὸν ἄνδρα τῆς πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

— Ἀ! τί κακὸν ποῦ ἔπαθα! εἶπε τότε ὁ πλούσιος! Ἀχ! καὶ νὰ τὸ εἴξω! ὁ ξένος ἦλθε εἰς ἐμὲ πρῶτον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθην.

Τότε τῷ εἶπεν ἡ σύζυγός του.

— Ἀνάβαινε τὸν ἵππον σου καὶ τρέξε, πρόφθασε τὸν ξένον καὶ ζήτησε καὶ σὺ τρία ζητήματα.

Τότε ἵππευσεν ὁ πλούσιος ἐπρόφθασε τὸν Θεὸν καὶ τῷ εἶπε:

— Μὴν εἶσαι θυμωμένος μαζί μου διότι δὲν σὲ ἐδέχθην ἀμέσως; ὑπῆγα νὰ πάρω τὸ κλειδί τῆς θύρας καὶ ὅταν ἐπέστρεψα εἶχες ἀναχωρήσῃ· ἂν ἔλθῃς μίαν ἄλλην φορὰν, νὰ ὀρίσῃς εἰς τὸ σπίτι μου.

— Ναί, εἶπεν ὁ Θεός, ἂν ἐπιστρέψω ἄλλην μίαν φορὰν θὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σου.

Τότε τῷ εἶπεν ὁ πλούσιος:

— Δὲν ἐπιτρέπεις καὶ εἰς ἐμὲ νὰ ζητήσω τρία ζητήματα καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ γείτων μου;

— Μάλιστα, τῷ εἶπεν ὁ Θεός, ἐπιτρέπεται καὶ σὺ νὰ ζητήσῃς, ἀλλ' ὅμως εἶνε καλλίτερα εἰς σὲ ἂν δὲν ζητήσῃς τίποτε.

Ὁ πλούσιος ὅμως εἶπε:

— Ἡθελα νὰ ζητήσω καὶ τὸ ὅποῖον νὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῇ.

— Κίνησε διὰ τὴν οἰκίαν σου, τῷ εἶπεν ὁ Θεός, καὶ τὰ τρία ζητήματά σου θὰ ἐκπληρωθῶσι.

Τότε ὁ πλούσιος ἵππευσε μὲ χαρὰν καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του· εἰς τὸν δρόμον δὲ ἐσκέπτετο τί νὰ ζητήσῃ. Καθὼς λοιπὸν ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀφῆκε τὸν χαλινόν, καὶ ὁ ἵππος ἤρχισε νὰ πηδᾷ. Αὐτὸς τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τῷ εἶπε:

— Ἡσυχά!

Ἄλλ' ὁ ἵππος δὲν ἐνοοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Τότε δυσηρεστήθη ὁ πλούσιος, καὶ εἶπε μὲ θυμόν:

— ὦ! ποῦ νὰ σκάσῃς παληάλογο!

Πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον τοῦ ὁ ἵππος ἔσκαψε καὶ ἐξηπλώθη νεκρός. Τότε ἐξεπληρώθη τὸ πρῶτον ζήτημα. Ὁ πλούσιος ὅμως ἦτο φιλάργυρος καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν σέλλαν τοῦ ἵππου του. Τὴν ἐφορτώθη λοιπὸν καὶ ἐπήγαινε πεζὸς εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἀμμώδης καὶ ὁ ἥλιος ἔκαie πολὺ, καὶ τὸ ἐφίππιον ἐδάρυε πολὺ τοὺς ὤμους τοῦ πλουσίου, ἔλεγε δὲ μὲ τὸν νοῦν του: ἔχω ἀκόμη δύο ζητήματα νὰ κάνω, ἄς φροντίσω νὰ ζητήσω πράγματα ποῦ θὰ μὲ ὠφελήσουν.

Καὶ ἐσκέπτετο τοῦτο, ἔπειτα τὸ ἄλλο, ἔπειτα τὰ παραιτοῦσε, διότι ὅλα τῷ ἐφαίνοντο μικρὰ καὶ πρόστυχα.

Εἰς τὴν μεγάλην του κούρασιν ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ σύζυγός του κάθηται τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς δροσερὸν δωμάτιον καὶ ὅτι εἶνε ἡσυχος καὶ εὐχαριστημένη, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦτο φορτωμένος τὸ βαρὺ ἐφίππιον καὶ ἐβιάζετο ὡς ἀχθοφόρος μέσα εἰς τὴν ζεστὴν ἐκείνην· χωρὶς δὲ νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ εἶπε:

— Ἡθελα νὰ κάθηται ἡ γυναῖκά μου ἐπ' αὐτὴν τὴν σέλλαν αὐτὴν καὶ νὰ μὴ τὴν σηκῶν ἔγὼ εἰς τοὺς ὤμους μου.

Καὶ ἄμα εἶπε τοῦτο, ἔφυγε τὸ ἐφίππιον ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ ἐνόησεν ὅτι τὸ δεύτερον ζήτημά του ἔγινε.

Τότε τὸν κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ἐπεθυμήσε νὰ καθίσῃ κατὰ μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ σκεφθῇ κατὰ τι μέγα πρᾶγμα διὰ τὸ τρίτον ζήτημα. Καθὼς δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του εὗρεν ἐκεῖ τὴν σύζυγόν του καθημένην ἐπὶ τοῦ ἐφίππιου, μὴ δυναμένην νὰ ἐκκολλήσῃ ἀπ' αὐτοῦ κλαίουσαν καὶ φωνάζουσαν.

— Σιωπή, τῇ εἶπε· θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη· θὰ ζητήσω πλούτη.

Αὕτη δὲ ἀπεκρίθη:

— Τί μὲ ὠφελοῦν ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κό-
μου, ἂν ἐγὼ εἶμαι κολλημένη ἐπὶ τοῦ ἐπι-
πίου; Σὺ ἐζήτησες νὰ εὐρεθῶ ἐπάνω εἰς αὐτό,
σύ πρέπει νὰ ζητήσης καὶ νὰ καταβῶ.

Τότε ὁ σύζυγος ἐκὼν ἄκων ἐζήτησε καὶ τὸ
τρίτον ζήτημα καὶ εἶπε νὰ καταβῇ ἡ σύζυγος
εὐτυχεῖς εἰς τὴν ὠραίαν οἰκίαν των.

του ἀπὸ τὸ ἐφίππιον καὶ τὸ ζήτημά του ἐξε-
πληρώθη. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πλού-
σιος ὅχι μόνον τίποτε δὲν ἐκέρδισεν ἀλλ' ἔχασε
καὶ τὸν ἵππον του.

Εἶχε πάντα γρόνια μὲ τὴν γυναῖκά του, ἡ-
τις τὸν ἔλεγεν ἀνόητον. Ἐν ᾧ οἱ πτωχοὶ εἶνε

Η ΕΣΠΕΡΑ

Καὶ πάλι μέσ' ἐς τὴ θάλασσα χρυσὸς ὁ ἥλιος γέρνει
Καὶ λίγος-λίγος σκοτεινιά ἡ φύσις ὅλη παύρει.
Μᾶς χαιρετᾷ δειλὰ δειλὰ καὶ χάνεται ἡ ἡμέρα
Καὶ μὲ τὰστέρια ἔρχεται ἡ σκοτεινὴ ἐσπέρα.

Καὶ σεῖς, παιδιὰ, τὴν ὥρ' αὕτη προτοῦ νὰ κοιμηθῇτε
Βαθεῖα ἐς τὸν νοῦ σας βάλετε, καλὰ συλλογισθῇτε
Σὲ μιὰν ἡμέρα ὁλόκληρη τί μάθατε ἀνόημα
Καὶ τί καλὸ ἐκάματε πρὶν πέσετε ἐς τὸ στρώμα.

Σὲ κάθε ἡμέρα ποῦ περνᾷ καὶ γρήγορα διαβαίνει
Πρέπει καὶ κατ'ι τι καλὸ καθένας νὰ μαθαίνει,
Γιατὶ ἀλλοίμονο ἐς αὐτὸν ποῦ ἔρχετ' ἡ ἐσπέρα
Χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε ἀπ' ὅλη τὴν ἡμέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΘΥΕΛΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ποῦ εἶνε ὁ Γεωργάκης καὶ ἡ Φανή; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πετροπούλου τὴν παραμά-
ναν τῶν παιδιῶν της.

— Κυρία, ἐπῆγαν εἰς τὸ πλαγινὸ λιβάδι νὰ κόψουν λουλούδια

— Πήγαινε νὰ τὰ φέρῃς· ὁ οὐρανὸς εἶνε συννεφιασμένος καὶ θὰ βρέξῃ καὶ θὰ βρα-
χοῦν τὰ παιδιὰ· τρέξε γρήγορα, Ἀνθή.

Ἡ Ἀνθή ἐπῆγε· ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ λιβάδι ἤρχισε νὰ βρέχῃ δυνατὰ· ἡ Ἀνθή
δὲν ἐφρόντισε νὰ πάρῃ ὀμβρέλλαν μαζί της, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ βραχῇ, ἐγύρισεν
ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ κυρία Πετροπούλου ἦτο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν
Ἀνθὴν νὰ φέρῃ ὀπίσω τὸν Γεωργάκην καὶ τὴν Φανήν. Ἀμα τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ μόνη της
ἐφώναξε μὲ μεγάλην ἀνησυχίαν:

— Τὰ παιδιὰ; ποῦνε τὰ παιδιὰ;

— Δὲν εἶνε ἐς τὸ λιβάδι, κυρία, δὲν ἤξεύρω ποῦ εἶνε.

Δὲν μπορῶ νὰ τρέχω νὰ τὰ ζητῶ μὲ τέτοια βροχή. Τί βροχή, Θεέ μου! κατακλυσμός!
Ἀλλὰ ἡ κυρία Πετροπούλου δὲν ἐφοβήθη τὴν βροχήν. Ἀμα ἔμαθεν ὅτι τὰ παιδιὰ ἦσαν
ἐξω, ἤρπασε μιὰν ὀμβρέλλαν καὶ ἔτρεξε νὰ τὰ εὕρῃ. Δυνατὸς ἄνεμος ἤρχισε νὰ φυσᾷ.
Ἡ βροχὴ ἐκτυποῦσε εἰς τὸ πρόσωπον τὴν δυστυχῇ μητέρα. Ἀλλ' αὕτη ἔτρεχεν εἰς
τὰ λιβάδια καὶ τὰ χωράφια καὶ ἐφώναζε:

— Γεωργάκη! Φανή! ποῦ εἰσθε! Γεωργάκη! Φανή!

Ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἐχάνετο εἰς τὴν βροχήν, καὶ δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν.

Ποῦ νὰ ἦσαν ἄρά γε τ' ἀγαπημένα παιδάκια της;

Μήπως τὰ ἐπῆρε τὸ ποτάμι καὶ τὰ ἐπνίξε;

Καὶ ἡ δυστυχὴς μητέρα ἔτρεχε καὶ ἐφώναζεν ὁλονέν: Γεωργάκη! Φανή!

Ἐπὶ τέλους δύο φωναὶ ἠκούσθησαν.

— Μητέρα! μητέρα! ἐδῶ εἵμεθα! Δὲν ἐβραγχάχαμε! ἔλα!

Ἡ μητέρα γυρνᾷ τὴν
κεφαλὴν της πρὸς τὸ
μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἤρ-
χοντο αἱ φωναὶ καὶ βλέ-
πει τὰ δύο παιδάκια
τῆς κάτω ἀπὸ ἐν με-
γάλον δένδρον, μίαν
δρὺν μὲ πυκνὰ κλαδιά.

Ἐξαφνὰ ἀκούονται
βρονταὶ! Ἡ μητέρα ὀρ-
μᾷ, ἀρπάζει τὰ παιδιὰ
τῆς, κρατεῖ τὸ ἓνα μὲ
τὸ ἓνα χερί καὶ τὸ ἄλ-
λο μὲ τὸ ἄλλο καὶ τὰ
πηγαίνει ἔξω ἀπὸ τὰ
κλαδιά τῆς δρυός.

Τὰ παιδιὰ ἠπόρη-
σαν διατί ἡ μητέρα των
νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ βρέ-
χωνται ἐν ᾧ ἦσαν κα-
λὰ κάτω ἀπὸ τὸ δέν-
δρον ἐκεῖνο· ἠπόρησαν
διατί καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ
δὲν ἐστάθη κάτω ἀπὸ
τὴν βαλανιδιὰν ἕως ὅ-
του νὰ περάσῃ ἡ βροχή.

Ἡστράψε πάλιν εἰς
τὸν οὐρανόν, ἐβρόντησε
καὶ ἔπεσεν ἓνας κεραυ-
νὸς μὲ τέτοιον κρότον ὥστε τὰ δύο παιδιὰ ἔμειναν ἀκίνητα ἀπὸ τὸν τρόμον των. Ὅταν
ἤλθαν εἰς τὸν ἑαυτὸν των, δὲν εἶδαν πλέον ἐμπρὸς των τὴν ὑψηλὴν δρὺν, ἡ ὁποῖα τὰ
ἐπροφύλαττε ἀπὸ τὴν βροχήν· τὰ κλαδιά καὶ τὸν κορμὸν της τὰ εἶχε κάψῃ ὁ κεραυ-
νός· διότι τὰ δένδρα μὲ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς των τραβοῦν σύννεφα ποῦ ἔχουν μέσα των
τὸν κεραυνόν.

Ἐννοεῖτε τώρα τί θὰ ἐγίνετο, ἂν ἡ γενναία μητέρα δὲν ἤρπαζε τόσον γρήγορα τὰ δύο
παιδιὰ τῆς κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαυσεν ὁ κεραυνός.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Ο μικρός Διάδοχος εἶνε ἀσθενής, ὁ μικρὸς Διάδοχος θὰ ἀποθάνῃ. . . Εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου γίνονται παρακλήσεις τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἀγρυπνίαι καὶ μεγάλα λαμπάδες καίονται διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ βασιλόπαυτος. Οἱ δρόμοι τῆς παλαιᾶς πόλεως εἶνε πένθιμοι καὶ σιωπηλοί, οἱ κώδωνες δὲν ἤχουν πλέον, αἱ ἀρᾶξαι βαδίζουν ἀργά. . . Πέριξ τῶν ἀνακτόρων οἱ περίεργοι παρατηροῦν διὰ μέσου τῶν κιγκλιδίων τοὺς φρουροὺς, οἱ ὅποιοι συνωμιλοῦν, λέ ἐπίσημον ἦθος, ἐντὸς τῶν αὐλῶν.

Ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων ἐπικρατεῖ μεγάλη ταραχή. Θαλαμηπόλοι, θεράποντες ἀναβαίνουν καταβαίνουν τρέχοντες ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων κλιμάκων. . . Αἱ στοαὶ εἶνε πλήρεις ὑπηρετῶν καὶ αὐλικῶν ἐνδεδυμένων πολυτελῇ ἐνδύματα, οἱ ὅποιοι μεταβαίνουν ἀπὸ ὀμιλον εἰς ὀμιλον ζητοῦντες πληροφορίας χαμηλῇ τῇ φωνῇ. . . Ἐντὸς τῶν εὐρυχωρῶν διαδρόμων, αἱ κυρίαί τῆς τιμῆς, καταλυπημέναι, κἀμνουν ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην ὑποκλίσεις, σφογγίζουσαι τοὺς ὀφθαλμούς των μὲ ὠραία κεντημένα μανδύλια.

Εἰς μίαν αἴθουσαν πολλοὶ ἰατροὶ εἶνε συνηθροισμένοι. Φαίνονται διὰ τῶν παραθύρων κλίνοντες διδακτορικῶς τὰς φαλακρὰς κεφαλὰς των. . . Ὁ παιδαγωγὸς καὶ ὁ σταυλάρχης τοῦ μικροῦ Διαδόχου περιπατοῦν πρὸ τῆς θύρας, περιμένοντες τὴν ἀπόφασιν τῶν σοφῶν. Παραμάγειροι διαβαίνουν πλησίον των χωρὶς νὰ τοὺς χαιρετίσουν. Ὁ κύριος σταυλάρχης ἐν τῇ ταραχῇ του λέγει ὅ τι φθάσει ὁ κύριος παιδαγωγὸς ἀπαγγέλει ποιήματα. . . Καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων, ἀκούεται θρηνώδης χρεμετισμὸς· εἶνε ὁ πυρρόθριξ ἵππος τοῦ μικροῦ Διαδόχου, τὸν ὅποιον λησμονοῦν οἱ σταυλῖται καὶ ὁ ὅποιος φωνάζει γοερῶς πρὸ τῆς κενῆς φάτνης του.

Καὶ ὁ βασιλεὺς; ποῦ εἶνε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλητότης ὁ βασιλεὺς; . . . Ὁ βασιλεὺς ἐκλείσθη κατὰμονος ἐντὸς ἐνὸς δωματίου εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἀνακτόρων. . . Αἱ μεγαλειότητες δὲν ἀγαποῦν νὰ φαίνωνται ὅτι κλαίου. . . Ὅσον διὰ τὴν βασιλίσσαν τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Καθημένη παρὰ τὸ προσκέφαλον τοῦ μικροῦ Διαδόχου, ἔχει τὸ ὠραῖόν της πρόσωπον καταβρεγμένον ἀπὸ δάκρυα καὶ κλαίει δυνατὰ, ἐμπροσθεν ὁ-

λων, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἡ πλέον πτωχὴ γυνή. Ἐντὸς τῆς ἐκ τριχάπτων κλίνης του, λευκότερος ἀπὸ τὰ προσκέφαλα ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἐξηπλωμένος, ἀναπαύεται ὁ μικρὸς Διάδοχος μὲ ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς. Νομίζει τις ὅτι κοιμᾶται· πλὴν ὄχι! Ὁ μικρὸς Διάδοχος δὲν κοιμᾶται. Στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ βλέπων αὐτὴν κλαίουσαν τῇ λέγει:

— Μητέρα μου βασιλίσσα, διατὶ κλαίετε; Μήπως νομίζετε ὅτι θὰ ἀποθάνω;

Ἡ βασιλίσσα θέλει νὰ ἀπαντήσῃ. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐμποδίζουν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μὴ κλαίετε λοιπόν, λησμονήτε ὅτι εἰμαι Διάδοχος καὶ ὅτι οἱ διάδοχοι δὲν ἀποθνήσκουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

Ἡ βασιλίσσα θρηνεῖ ἀκόμη περισσότερο, καὶ ὁ μικρὸς Διάδοχος ἀρχίζει νὰ τρομάζῃ.

— Αἱ! λέγει, δὲν θέλω νὰ μὲ πάρῃ ὁ θάνατος, καὶ θὰ εἰμφορέσω νὰ τὸν ἐμποδίσω. Νὰ ἔλθουν ἀμέσως ἐδῶ τεσσαράκοντα ρωμαλέοι πεζοὶ στρατιῶται διὰ νὰ φρουροῦν τριγύρω τῆς κλίνης μου! . . . Ἄς εἶνε ἑτοιμα ἑκατὸν μεγάλα τηλεβόλα ἡμέραν καὶ νύκτα μὲ ἀναμμένην θρυαλίδα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου! Καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν θάνατον ἂν τολμήσῃ νὰ μὲ πλησιάσῃ! . . .

Ἡ βασιλίσσα, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλόπαυδα, κἀμνει ἐν νεύμα. Παρευθὺς ἀκούονται συρόμενα εἰς τὴν αὐλὴν τὰ μεγάλα τηλεβόλα καὶ τεσσαράκοντα ὑψηλοὶ πεζοί, μὲ ὅπλα εἰς τὴν χεῖρα, ἔρχονται καὶ τοποθετοῦνται τριγύρω τοῦ δωματίου. Εἶνε οὗτοι ἀνδρεῖοι στρατιῶται οἱ ὅποιοι ἤξευρον τί θὰ εἴπῃ συριγγὸς τῆς σφαίρας. Ὁ μικρὸς Διάδοχος κτυπᾷ τὰς χεῖράς του βλέπων αὐτοὺς. Ἀναγνωρίζει ἕνα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν καλεῖ:

— Ἀνδρέα! Ἀνδρέα!

Ὁ στρατιώτης πλησιάζει εἰς τὴν κλίνην:

— Σὲ ἀγαπῶ πολὺ, κελὲ μου Ἀνδρέα, στάσου νὰ ἰδῶ τὸ σπαθί σου. Ἄν ὁ θάνατος ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ, πρέπει νὰ τὸν φονεύσῃς· εἰπέ μοι θὰ τὸν φονεύσῃς;

Ὁ Ἀνδρέας ἀπαντᾷ:

— Μάλιστα, ὑψηλότατε. . .

Καὶ δύο μεγάλα δάκρυα κυλοῦν ἐπὶ τῶν ἡλιοκαῶν παρειῶν του. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν

ὁ ἱερεὺς πλησιάζει τὸν μικρὸν Διάδοχον καὶ τοῦ ὁμιλεῖ πολλὴν ὥραν μὲ χαμηλὴν φωνὴν δεικνύων αὐτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου. Ὁ μικρὸς Διάδοχος τὸν ἀκούει ἐκπεπληγμένος, εἴπειτα αἰφνης διακόπτει αὐτόν:

— Ἐννοῶ πολὺ καλὰ ὅ,τι μοῦ λέγετε, κύριε πνευματικέ, ἀλλὰ τέλος πάντων, μήπως δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ ἀντὶ ἐμοῦ ὁ φίλος μου ἱερέππος, ἂν τοῦ δώσω πολλὰ χρήματα; . . .

Ὁ ἱερεὺς ἐξακολουθεῖ νὰ τοῦ ὁμιλῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ὁ μικρὸς Διάδοχος ἐκπληττεται ἔχον ἐν περισσότερον.

Μόλις ὁ ἱερεὺς σιωπᾷ, ὁ μικρὸς Διάδοχος ἀναλαμβάνει, ἀναστεναζών βαθέως:

— Ὅσα μοῦ λέγετε, κύριε ἐφημέριε, εἶνε πολὺ λυπηρά· ἀλλὰ ἐν μὲ πορηγορεῖ, ὅτι δηλαδή, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν παράδεισον, θὰ εἰμαι Διάδοχος. . . Ἡξεύρω ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς

θὰ μὲ μεταχειρισθῇ ἀναλόγως τῆς θέσεώς μου. — Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα του, προσθέτει:

— Ἄς μοῦ φέρουσιν τὰ ὠραιότερά μου ἐνδύματα! Θέλω νὰ φανῶ ὠραῖος εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ νὰ ἔμβω εἰς τὸν παράδεισον ἐν στολῇ Διαδόχου.

Διὰ τρίτην φοράν, ὁ ἱερεὺς κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Διάδοχον καὶ τοῦ ὁμιλεῖ σιγαλὰ πολλὴν ὥραν. Ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁμιλίας, ὁ βασιλόπαις τὸν διακόπτει μὲ θυμόν:

— Μὰ τότε· λοιπόν, λέγει, δὲν εἶνε τίποτε τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Διάδοχος;

Καὶ μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ πλείοτερα, ὁ μικρὸς Διάδοχος στρέφεται πρὸς τὸν τοῖχον καὶ κλαίει πικρῶς.

[Alphonse Daudet]

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πρῶϊαν τινὰ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ἀνεχώρησεν, ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Λιθερπούλ, μέγα ἀτμόπλοιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ περισσοτέρους τῶν διακοσίων ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἐξήκοντα ἦσαν τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ναῦται ἦσαν ἄγγλοι. Μεταξὺ τῶν ταξειδιωτῶν ἦσαν καὶ μερικοὶ ἰταλοί: τρεῖς κύριοι, εἰς ἱερεὺς καὶ εἰς μουσικὸς θίασος. Τὸ πλοῖον διηυθύνετο εἰς τὴν νῆσον Μάλταν. Ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης.

Ἐν μέσῃ τῶν ταξειδιωτῶν τῆς τρίτης θέσεως ἦτο εἰς ἰταλόπαις ἕως δώδεκα ἐτῶν, μικρόσωμος ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν του, ἀλλὰ εὐρωστος, εἶχε φυσιογνωμίαν ὠραίαν καὶ σοβαράν. Ἐκάθητο μόνος, πλησίον τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ἐπὶ σωροῦ τινος σχοινίων, πλησίον παλαιοῦ σάκκου, ὁ ὅποιος ἐμπεριεῖχε τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστήριζε τὴν μίαν χεῖρά του. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο μελαγχροινόν, ἡ κόμη του μαύρη καὶ οὐλῃ, ἔφθανε σχεδὸν μέχρι τῶν ὠμων του. Ἐφόρει πτωχικὰ ἐνδύματα, ἐπενδύτην ἐσχισμένον ἐπὶ τοῦ ὤμου. Παρετήρει συλλογισμένον πέριξ του, τοὺς ἐπιβάτας, τὸ πλοῖον, τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι ἔτρεχον ἐπάνω κάτω, καὶ τὴν ἀνῆσυχον θάλασσαν. Ὁμοιάζε μὲ παιδίον, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ὑπέ-

φερε μεγάλον οἰκογενειακὸν δυστύχημα: Εἶχε πρόσωπον μικροῦ παιδίου ἀλλ' ἔκφρασιν ἀνδρός. Ὀλίγον ἀφ' οὗ ἐξεκίνησε τὸ πλοῖον, εἰς ἐκ τῶν ναυτῶν, εἰς ἰταλὸς ναύτης, γέρον, ἐφάνη ἐπὶ τῆς πύρας κρατῶν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐν κοράσιον, σταματήσας δὲ ἐνώπιον τοῦ μικροῦ παιδίου τῷ εἶπε:

— Νά, καὶ μὴ συνταξιδιώτισσα, Νικολάκη.

Ἐπειτα δὲ ἀπεμακρύνθη.

Τὸ κοράσιον ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ ἐκεῖνου τῶν σχοινίων πλησίον τοῦ παιδός.

Τὰ βλέμματά των ἀντικρύσθησαν.

— Ποῦ πηγαίνεις; — ἠρώτησεν ὁ σικελὸς τὸ κοριτσάκι.

Ἡ μικρὰ ἀπεκρίθη: — Πηγαίνω εἰς τὴν Μάλταν καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Νεάπολιν.

Ἐπειτα εἶπε πάλιν: — Πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου ποῦ μὲ περιμένουν. Μὰ λένε Ἑλένη Φλώρη.

Τὸ παιδίον δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Μετά τινα δὲ λεπτὰ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ δερματίνου σάκκου του ψωμίον καὶ ξηρὰ σῦκα· τὸ κοράσιον εἶχε παξιμαδία καὶ ἔφαγον μαζί.

— Γιὰ χαρά σας! — ἀνέκραξεν ὁ ναύτης, περάσας ἐκεῖθεν ταχέως. — Τώρα θ' ἀρχίσῃ καὶ ὁ χορὸς! τὸ μπαλάνσέ!

Ὁ ἀνεμὸς ἐγένετο σφοδρότερος, τὸ πλοῖον

ἔτρεχεν ὁρμητικῶς. Ἀλλὰ τὰ δύο παιδιά, τὰ ὅποια δὲν τὰ ἐπέραζεν ἡ θάλασσα, δὲν ἐπρόσυχον εἰς τοῦτο. Τὸ κοράσιον ἐμειδία. Ἦτο ὁρμηλικὸν μὲ τὸν συνταξιδιώτην του, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλότερον, μελαγχροινόν, λεπτοκαμωμένον καὶ ἐφόρει καλλίτερα ἐνδύματα. Εἶχε κορμμένα πόλλα τὰ σγουρά μαλλιά της, εἶχε ἓνα μανδύλακι κόκκινον εἰς τὴν κεφαλὴν της καὶ δύο ἀργυρὰ σκουλαρικήκια εἰς τὰ ὠτά της.

Ἀφοῦ ἔφαγον διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν των. Τὸ παιδίον δὲν εἶχεν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα. Ὁ πατήρ του ἦτο ἐργάτης καὶ ἀπέθανεν εἰς Λιθερπούλ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀφήσας τὸ παιδίον μόνον, ἔρημον, ὁ πρόξενος δὲ τῆς Ἰταλίας τὸ ἔστειλεν εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς Παλέρμον, ὅπου εἶχε μακρυνοὺς τινὰς συγγενεῖς του. Τὸ κοράσιον εἶχεν ὑπάγῃ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Λονδίνον εἰς μίαν χήραν θείαν του, ἡ ὁποία τὸ ἡγάπα πολὺ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ εἶχον ἐμπιστευθῇ οἱ γονεῖς του, νομίζοντες ὅτι θὰ ἀφήσῃ εἰς αὐτὸ κάποιαν κληρονομίαν ἀλλὰ μετὰ τινὰς μῆνας ἡ θεία ἀπέθανεν, καταπλακωθεῖσα ὑπὸ ἀράξης, χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὔτε ἓνα λεπτὸν, τότε δὲ τὸ κοράσιον, μείναν κατάρμονον, προσέφυγεν εἰς τὸν πρόξενον, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπιβίβασεν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐκείνου διὰ τὴν Ἰταλίαν, Καὶ τὰ δύο παιδιά τὰ εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν ἰταλὸν ναύτην. — Ἔτσι λοιπόν, — ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον, — ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ἐνόμιζαν ὅτι θὰ γυρίσω πλουσία, καὶ ἀντὶ πλουσίας γυρίζω πάλι πτωχή. Ἀλλὰ καὶ πάλι θὰ μ' ἀγαποῦν τὸ ἴδιο. Καὶ τ' ἀδελφία μου καὶ αὐτὰ μ' ἀγαποῦν. Ἐχω τέσσαρα ἀδελφία καὶ εἶνε ὅλα μικρά. Ἐγὼ, εἶμαι ἡ πρὸ μεγάλη 'ς τὸ σπίτι μας. Καὶ ἐνδύω ἐγὼ τ' ἀδελφία μου. Θὰ κάμουν μεγάλην χαρὰν νὰ μὲ δοῦν. Θὰ ἔμβω 'ς τὸ σπίτι σιγὰ σιγὰ... Ἡ θάλασσα ὅμως εἶνε ἄγρια.

Ἐπειτα ἀπετάθη εἰς τὸ παιδίον: — Καὶ σὺ πηγαίνεις νὰ καθήσῃς μαζί με τοὺς συγγενεῖς σου;

— Ναί... ἂν μὲ θέλουν, — εἶπε.

— Δὲν σ' ἀγαποῦν;

— Δὲν τὸ ξεῖρω.

— Τελειώνω τὰ δεκατρία χρονάκια μου τὰ Χριστούγεννα, — εἶπε τὸ κοράσιον.

Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς θα-

λάσσης καὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους εἶχον πέριξ των. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἦσαν μαζί, ἀνταλλάσσοντες ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν καμμίαν λέξιν. Οἱ ταξιδιώται τὰ ἐνόμιζον ἀδελφάκια. Τὸ κοράσιον ἔπλεκε κάλτσαν, τὸ παιδίον ἦτο σκεπτικόν, ἡ θάλασσα ἐξηγριοῦτο. Τὸ ἑσπέρας, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀπεχωρίζοντο διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ κοιμηθῶν, τὸ κοράσιον εἶπεν εἰς τὸν Νικολάκη: — Καλὸν ὕπνον. — Κανεῖς δὲν θὰ κοιμηθῇ καλὰ, καίμμένα παιδάκια! — ἀνεφώνησεν ὁ ἰταλὸς ναύτης, τρέχων εἰς τὸν πλοίαρχον ὁ ὁποῖος τὸν ἐφώναζεν. Τὸ παιδίον ἐστάθη διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν φίλην του: — Καληνύκτα, — ὅτε ἐν κύμα τὸν ἐκτύπησεν ἔξαφνα μὲ ὁρμὴν καὶ τὸν κατέρριψεν ἐπάνω εἰς ἓν θρανίον. — Μητερίτσα μου, τρέχει αἷμα! — ἀνέκραξε τὸ κοράσιον, καὶ ὥρμησεν ἐπάνω του.

Οἱ ταξιδιώται οἱ ὁποῖοι κατέφευγον εἰς τοὺς κοιτῶνας των δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὸ παιδίον. Ἡ κόρη ἐγονάτισε πλησίον τοῦ Νικολάκη, ὁ ὁποῖος εἶχε ζαλισθῇ ἀπὸ τὸν κτύπον, ἐκαθάρισε τὸ μέτωπόν του ἀπὸ τὰ αἵματα, ἐξέβαλε τὸ κόκκινον μανδύλιον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της καὶ τὸ ἔβαλε τριγύρω εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Νικολάκη, ἔπειτα ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους της διὰ νὰ δέσῃ τὰ ἄκρα τοῦ μανδυλίου, καὶ οὕτω ἐκηλιδώθη μὲ αἷμα τὸ κίτρινον ἐνδύμα τῆς μικρᾶς. Ὁ Νικολάκης συνῆλθε, καὶ ἀνεσηκώθη. — Εἶσαι καλλίτερα τώρα; ἠρώτησε τὸ κοράσιον. — Ναί, δὲν ἔχω πλέον τίποτε, ἀπεκρίθη. — Ὑπνον ἐλαφρόν λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἑλένη. — Καληνύκτα ἀπήντησεν ὁ Νικολάκης. — Καὶ κατέβησαν νὰ κοιμηθῶν.

Ὁ ναύτης εἶχε καλῶς προείπῃ. Δὲν εἶχον ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ, ὅτε ἐξηγέρθη φοβερὰ θύελλα. Τὰ κύματα ὥρμουν ἄγρια, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἔθραυσαν ἓνα ἱστὸν καὶ ἀφῆρπασαν ὡς φύλλα δένδρου τρεῖς λέμβους, αἵτινες ἐκρέμαντο ἄνωθεν τοῦ βαρούλκου, καὶ τέσσαρας βούς, οἵτινες ἦσαν ἐπὶ τῆς πώρας. Ἐν τῇ ἀτμοπλοίᾳ ἐπῆλθε μεγάλη σύγχυσις καὶ φόβος, ἠκούοντο γοεραὶ φωναὶ, θρῆνοι καὶ ἰκεσίαι.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ τοῦ δὲ Ἀμπίαις
ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΑ ΑΥΡΑ

Βραβεύεται εἰς τὸν 18ον ἀγωνισμὸν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 15^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐκ τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὸν δέκατον πέμπτον διαγωνισμὸν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τὸν προταθέντα ἐν τῇ φυλλαδίᾳ τῆς 30 παρελθόντος Ἀπριλίου, καὶ οὕτως θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις παιδικοῦ πνεύματος, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης. — Ὠλύπου Ἀχιλλεύς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Μέγας Ναπολέον Βοναπάρτης. — Θεοδόσιος Θεοδοσιάδης. — Ἀμφιτρίτη.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Χλοερὸς Παράδεισος. — Πονηρὰ Μάτια. — Ἀσπρος Ἀράκης.

ΕΠΑΙΝΟΥ: Καμήλα. — Βελλερεφόντης. — Γεωργίος Ν. Ἀρχαυλάκης. — Εὐνοφῶν ὁ Ἀθηναῖος. — Ἀνδρεῖος Ἑλλήν. — Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων. — Ἐργατικὴ Μέλισσα. — Διαβολάκι.

ΕΥΘΗΜΟΥ ΜΝΕΙΑΣ: Ἀετὸς τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων. — Πανούργος Τσαγκαράδος. — Ἀνώνυμος. — Μιχαήλ Παλαιολόγος. — Κωνσταντῖνος Μ. Στέφας.

[Παρακαλοῦνται οἱ τυχόντες ἐνὸς οἰουδήποτε βραβείου νὰ μᾶς ὀρίσωσι ποῖα ἐκ τῶν βιβλίων μας ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι, καὶ νὰ μᾶς δώσωσιν ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσιν των διὰ νὰ τοῖς τὰ ἀποστείλωμεν. Οἱ δὲ τυχόντες τοῦ πρώτου βραβείου παρακαλοῦνται νὰ μᾶς πέμψωσι καὶ τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίευσιν.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας :

Διδάσκαλος. Πῶς ἔχουν οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνες ;

Μαθητὴς (Μετ' ἀπορίας) : Ἐτρώγον καὶ ἔπινον ! . .

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Ἡ μικρὰ Ἀνθὴ εἶδεν ἕνα κοντὸν κολουραῖν διερχόμενον.

— Γιατί, μητέρα, αὐτὸς ὁ κολουραῖ, εἶνε τόσο κοντός, ἔρωτᾷ.

Τόσο δὲ πρᾶγμα δὲν καταλαμβάνεις ; ἀπαντᾷ μετ' ὑπερηφανείας ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς Περιχλῆς . . . δὲν βλέπεις ὅτι ὁ ταβλάς ποῦ ἔχει στὸ κεφάλι του δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ψηλώσῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκλύποδος Ἀχιλλεύς.

Εἰς φύλαξ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου συλλαμβάνει τὸν μικρὸν Σωτήρη κατ' ἣν στιγμὴν ἀπέκοπεν ἕν πορτοκάλιον.

— Ἐ ! σὺ, τί κάνεις αὐτοῦ ;

— Μπαρμπα, ζητῶ νὰ βάλω αὐτὸ τὸ πορτοκάλι στὴ θέσι του, ποῦ ἦτον πεσμένον κάτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Βοναπάρτου

« ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Καλέ, τί λέγεις, χαριτωμένη μου Κροκόπελος Ἡώς ; ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παύσω νὰ σᾶς ἐπισκέπταιμαι ; Σὺ ἡ ὅποια γνωρίζεις πόσον σᾶς ἀγαπῶ ἡμπόρεσες νὰ τὸ πιστεύσῃς ; Ἦτο ποτε δυνατόν νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω ἐγὼ ἡ ἀδελφή σου, ὡς καὶ σὺ ἡ ἴδια μοῦ γράφεις, ἡ φίλη σου ποῦ σᾶς διδάσκω τόσον ὥρατα πράγματα, ποῦ σᾶς διηγούμαι τόσον ὥρατα ἱστορίας, ποῦ σᾶς κόμω τόσον ὥρατα συντροφίαν ὅταν εἴθε μόναι ; . . Πολὺ μὲ εὐχαρίστησεν ἡ ὑπόσχεσίς σου ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ καὶ περιμένω νὰ ἴδω ἂν θὰ τὴν τηρήσῃς.

Πολὺ τραγικὸς εἶσαι εἰς τὰς ιδέας σου, ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένη γράφεις, ἀγαπητέ μου Ἀτρόμητε Ἀχιλλεύς. Τόσον λοιπὸν πολὺ σ' ἐλύπησε τὸ τέλος τοῦ « Γεροθωμά » ; Ἀκούσατε με τί ἀπελπιστικὸν ὅρος μοῦ ἐκφράζει τὴν λύπην μου : — « Ὡ ! δὲν εἰσέυρετε πόσον ἐλυπήθην ὅταν εἶδα ὅτι ἐτελείωσεν ὁ « Γεροθωμάς » . . μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔγινεν ἡ συντέλεια τοῦ αἵματος καὶ ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ λάθω τέλος μαζί του ; ἀλλὰ παρηγορήθην με τὴν ιδέα ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ἐξαμηνίαν θὰ δημοσιεύσετε διήγημα ἄξιον τοῦ πρώτου . . — Ὅχι μόνον ἄξιον τοῦ πρώτου, ἀγαπητέ μου Ἀτρόμητε Ἀχιλλεύς, ἀλλ' εἰ δυνατόν καλλίτερον. Γράφε μου, διότι μοῦ ἀρέσει ὅπως γράφεις.

Εἶνε πολὺ εὐχάριστον, αἶ ; δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον, ἀγαπητέ μου Εὐφροσύνη Νεῖλος, ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν φύσιν καὶ νὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγρούς ; Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀποσπῶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου τὸ σχετικὸν μέρος καὶ τὸ παραδίδω εἰς τὰς συνδρομὰς μου ; ἀκούσατε λοιπὸν ὅλοι τί μοῦ γράφει : « Σὲ παρακαλῶ νὰ εἰπῇς ἐκ μέρους μου εἰς τὰς μικρὰς φίλας καὶ φίλους σου ὡς καὶ τοὺς ἰδιούτους σου ὅτι οἱ δὲν ἀνέγνωσε τὰς « Παιδικὰς σελίδας » ἔχασε μιαν συγκίνησιν καὶ ἡ συγκίνησις ὅταν προέρχεται ἀπὸ ἡθικὴν αἰτίαν, ὅποια ἡ τῶν « Παιδικῶν σελίδων » εἶνε ὁ ἐξευγενισμὸς τῆς καρδίας ».

Πῶς, ἀγαπητέ μου Βασίλειον τῶν Ἀνθῶν ; αὐτὴ, λέγεις, εἶνε ἡ τελευταία σου ἐπιστολή, διότι ἀρχίζουν τὰ μαθήματά σου ; Δὲν θέλω βεβαίως ἡ ἀλληλογραφία μου νὰ σὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι θὰ μένῃ πάντοτε καιρὸς νὰ μοῦ γράφῃς δύο λόγια ;

Διάλογος πατρὸς καὶ υἱοῦ.

— Πῶς τὸ ἔπαθες, Νίκο, καὶ ἦλθες μετὰ τὰ φορέματά σου γερὰ σήμερον ; Ἐγὼ ἔβαλα στοίχημα ὅτι θὰ τὰ εἶχες σχίσῃ

— Τὸ χέρησες, μπαμπά, τὸ στοίχημα, νάτο εἶνε σχισμένον τὸ παντελόνι μου !

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Θεοδοσιάδου.

— Δουλοῦ, πόσο μὲ ἀγαπᾷ ; λέγει ἡ μήτηρ εἰς τὸ τετραεὲς θυγατρίον τῆς.

— Πολύ, μαμά μου, πολύ, σὰν τὸ καταΐφ : πολύ !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἡ μικρὰ Εὐθαλία τρέχει χαρούμενη πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ τοῦ εἴπῃ τὸν συλλαβόγραφον τὸν ὅποιον εἶχεν ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ : Ζῆλον εἶνε τὸ πρῶτον μου, παχὺ τὸ δευτέρον μου . . .

— Καλὰ, καλὰ, λέγει διακόπων αὐτὴν ὁ ἀδελφὸς τῆς Χρῆστος, εἰς τὸ πρῶτόν σου ἐπέτυχες, εἰς τὸ δευτέρον σου ὁμῶς ὄχι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χλορεῦ Παραδείσου.

Περαιστικά σου, ἀγαπητή μου Βασίλειον τῶν Ἀνθῶν, περαιστικά σου.

Βεβαίως, μικρούλη μου Λεωνίδα Θεοδοσιάδην, ἔχει δικαίον ἡ μαμά σου, πρέπει νὰ εἴσαι ἐκτελεστὴς διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ ν' ἀπαντῶ εἰς τὰ γραμματάκια σου. Ἐγὼ ὁμῶς γνωρίζω μελετῶ καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ. Γράφε μου συχνὰ διὰ νὰ συνειθίσῃς.

Πρόσεχε, πρόσεχε πολὺ, ἀγαπητέ μου Θ. Θεοδοσιάδην, διότι πολλὰ ἀνορθογραφία ἀσχηματίζουν τὰς ἄλλας τι χαριτωμένας ἐπιστολάς σου φαίνονται ἔξυπνο παιδί, ὥστε πρόσεχε εἰς τὸ ἔξῃ, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι τὰ λάθη σου δὲν προέρχονται ἀπὸ ἀμάθειαν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀπροσεξίαν.

Μὲ βαρύνουν αἱ ἐπιστολαὶ σου ; δὲν σὲ ἀγαπῶ ; Νὰ μὴν ἐπαναλάβῃς ἄλλην φράσιν αὐτὴς τὰς φράσεις, διότι μὲ δυσσαρεστεῖς, προσεισετάχῃ μου Ἑρριτική Μελίσσα. Εἶνε δυνατόν νὰ με βαρύνουν τόσον χαριτωμένα ἐπιστολά ; Καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ ; Ἀκούς ἐκεῖ !

Δὲν εἶνε τίποτε εὐγενέστερον καὶ τίποτε μεγαλοπρεπέστερον εἰς τὸν κόσμον, φίλτατε Γεώργιε Κλ. Λεοντίδην, ὅσον τὸ νὰ εὐεργετῇ κανεὶς τοὺς ἔχθρους του : δι' αὐτοῦ καὶ μόνον τοῦ τρόπου τοῦς κάμνει νὰ αἰσθάνονται τύψιν συνειδήσεως καὶ τοῦ δорθῶναι καὶ τοῦ ἀποκτεῖν φίλους του.

Πολὺ ἐλυπήθην, ἀγαπητέ μου Ἐνδοξέ Ἐλλην, ὅταν ἀνέγνωσα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον συνέβη εἰς τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τόσο ἐξήρην ὅταν εἶδον παρὰ κάτω ὅτι εὐρίσκειται ἐκτός κινδύνου. Φίλος μου τὴν Μικρὴν Μαρουσίου καὶ εἶπέ τῆς ὅτι προσμένω τὴν ἐπιστολήν τῆς.

Σὲ συλλυπούμαι, ἀγαπητέ Δέκατε Ἀριστέϊδην, διὰ τὴν λύπην σου, ἀλλὰ . . . τί νὰ γίνῃ ; πρόσεχε ἄλλοτε νὰ μὴ σοῦ συμβάλῃν τοιαῦτα παρατήρησιν.

Καλῶς ὤρισε, Καλλιθέλαδος Ἀηδῶν, μετὰ τὸ φθινόπωρον, ἂν νὰ ἔλθῃς ὡς ἔλαι αἱ συνάντημοί σου τὴν ἄνοιξιν : τόσο τὸ καλλίτερον, θὰ νομίζω ὅτι εὐρίσκονται εἰς διαρκὴ ἄνοιξιν, ἂν ἀποφασίσῃς νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ μὲ βυκαλλίσῃς μετὰ τὸ κελᾶμά σου.

Πάντοτε αἱ ἐπιστολαὶ σου μὲ συγκινοῦν πολὺ, ἀγαπητή μου Ἀτρόμητος Μπομπουλίνα, μὰ δὲν εἰσέυρετε πόσον

πολύ. Τόσον, λέγεις, μὲ ἀγαπᾷ ὥστε μὲ βλέπεις καὶ εἰς τὸν ὕπνον σου ; ὦ ! σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην σου, τὴν ὅποian, νὰ εἴσαι βεβαία, σοὶ ἀποδίδω ἔξῃ σου. Ἡ ἐξαδέλφη σου δύναται νὰ λάβῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς Λευκοπέπλου Νύμφης τῶν Δασῶν. Καὶ εὐχομαι νὰ τῆς ὁμοιάσῃ. Φίλησέ μου τὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης καὶ τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου.

Ἀἱ ! Φοῦτε Ἀπολλῶν, εἴσαι πολὺ λακωνικὸς εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Σπουδάζεις λοιπὸν πλογαυλον ; Σοῦ εὐχομαι πολλὰς προδόους.

Αὐτὸ προσπαθῶ, φίλτατή μου Ναυσικάα, αὐτὸ προσπαθῶ, μὴ παραπονήσῃς.

Δὲν πρέπει νὰ ἦσαι ἀνυπόμονος, ἀγαπητή μου Δίκα-τερνή Β', ἰδοὺ ὅτι ἔμαθες ὅτι ἤθελες νὰ μάθῃς. Γράφε μου.

Μὲ τόσην λεπτότητα καὶ μὲ τίσιν εὐφυίαν μοῦ παραπονεῖσαι, ἀγαπητέ Ὀκλύπου Ἀχιλλεύς, ὥστε δὲν εἴπαρῶ παρὰ νὰ μειδιάσω. Ἀλλὰ διατί μοῦ γράφεις τόσον ὀλίγα ;

Πολὺ μὲ συνεκίνησες, ἀγαπημένη μου Ἀμφιτρίτη, μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου, πολὺ μὲ συνεκίνησες καὶ συγχαίρω τοὺς γονεῖς σου διὰ τὴν ἑλληνοπρεπὴ ἀνατροφὴν, τὴν ὅποian σοὶ ἔδωκαν, εἰς ἕνα τόπον μάλιστα τόσον ἀπομακρυσμένον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μὰ σκανδαλίζει ἡ ἐπιθυμία ν' ἀποσπᾷται ἐν μέρῳ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου καὶ ὅτι τὸ ἀποσπᾷται. — Ὑπῆρχα εἰς ἕν μουσεῖον, ὅπου εἶδον λαμπρὰ Ἑλληνικὰ ἀρχαῖα πράγματα καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι εἶμαι ἑλληνίς, ὅταν ἡ πατρίς μου εἶνε τόσον μεγάλη, ἂν καὶ τόσο μικρὰ ὡς πρὸς τὰ σύνορα ἐπεθύμουν νὰ εἴμαι ἀγόρι ἵνα τὴν ὑπηρετήσω πολὺ ἤθελα νὰ τὴν ἴδω καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ διότι εἶσαι ἡμεῖς ἑλληνικόν, τὸ ὅποιον ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ! — Εὐχεῖ ! εὐχεῖς σου, Ἀμφιτρίτη, μου !

Ἐλξ, μὴ θυμῶνῃς, Ἀνδρεῖέ μου Ἐλλην, ὁ θυμὸς δὲν τερνίζει εἰς τὰ καλὰ παιδία ὅπως εἶσαι σὺ. Ἡ μεταφράσις σου μοῦ ἤρесе πολὺ, ὡς μοῦ ἤρесе καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ διηγήματος καὶ σὲ συγχαίρω καὶ σὲ προτρέπω νὰ ἐξακολουθῇς μεταφράζων, διότι δὲ πολλοὺς λόγους θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ : στέλλε μου μάλιστα ὅτι μεταφράζεις διὰ νὰ βλέπω τὰς προδόους σου μὴν ἔχῃς ἀπαίτησιν ὁμῶς νὰ δημοσιεύονται διότι κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ συνδρομηταὶ μου μόνον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἰς τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ἔχουσι δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι μέρος.

Καλὸ 'ς τὸν Ἰωνικὸν Ἀστέρη, πάντοτε περιγραφικὸς καὶ πάντοτε χαριτωμένος.

Καὶ σὺ, ἀγαπητέ μου Χρυσόχομε Νάρκισσε, μετὰ τὸν στοργικὸν σου ἐκείνον γραφικὸν χαρακτήρα, ἦλθες πάλιν καὶ μετὰ χαρὰς σοῦ ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου. Γράφε μου πάντοτε.

Ἐδέχθην τὸ γλυκὸ σου φίλημα, προσφιλὴς μου Ροδό-πλασμένη Κόρη, καὶ μετὰ χαρὰς σοὶ τὸ ἀνταποδίδω.

Ἐπιμένεις καὶ μὲ παρακαλεῖς, ἀγαπητή μου Βασίλειον τῆς Νύμφης, νὰ δημοσιεύσω τὰς βιογραφίας καὶ τὰς εἰκόνας τῶν περιφημοτέρων νεώτερων ἑλλήνων ποιητῶν ; θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι.

Θαρρῶ πῶς εἶσαι ὀλίγον ταμπέλα, ἀγαπητή μου Προ-ικὴ Πάρρα. Συμφωνεῖς ; ἂν δὲν συμφωνῇς διατί δὲν μοῦ γράφεις περισσότερα ;

Ναί, μάλιστα, βεβαίως πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Βασίλειον τῆς Ἀμμου, θέλει κ' ἐρώτημα ;

Μὲ πάντοτε αὐτὴ ἡ Ἐσπερία Ἀδρα, πάντοτε θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐκαρδιζώμαι ἀπὸ τὰ γέλια μετὰ τὸν ἔξυπνον γράμματά τῆς ; Ἡ τελευταία τῆς ὁμῶς ἐπιστολή δεικνύει ὅτι ὄχι μόνον ἔχει εὐφυὲς πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ εὐγενεστάτην καρδίαν, ἀφοῦ τόσο βεβαίως τὴν ἐλύπησε τὸ δυστύχημα

τοῦ Μαύρου Γάτου, πρὸς ὃν ἐκφράζει τὰ συλλυπητήρια τῆς.

Ἦσυχασε, ἀγαπητή μου Βαβυλωνία Ἡγεμονίς, ἡσύχασε καὶ ἀντὶ νὰ στενοχωρησῇ γράψε μου ἐκτενεστέρας ἐπιστολάς.

Ὁ Βασίλειον τῶν Φαίλων, τῶν ἀτρομῆτων ἐκείνων Φαίλων, εἶνε πολὺ τυχερὸς καὶ πολὺ εὐχάριστος εἰς τὰς ἐπιστολάς του ἀλλὰ, θέλω νὰ μοῦ γράφῃ περισσότερα.

Κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει τὸ ψευδώνυμόν σου, φίλτατε Ἀσπερ Γάτε, καὶ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃ θὰ σοῦ ἀπαντῶ μετὰ τὸν νέον σου αὐτὸ ψευδώνυμον. Καλὴν ὁμῶς εἶνε νὰ μὴ ἀλλάξετε τὰ ψευδώνυμά σας ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ὁ διαγωνισμὸς τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, διὰ νὰ μὴ συμβῶν λάθῃ. Ὁ μικρὸς σου ἀδελφὸς δύναται νὰ λάθῃ μέσος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ συμπεριέλθῃ καὶ ἐγὼ τὴν χαρὰν του καὶ προσμένω ἀνυπόμονος τὰς λύσεις του.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρесе πολὺ, ἀγαπητή μου Ἰουστίνη Λουρουδάκη, καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου. Προσπάθησε ὁμῶς νὰ εὐρῇς καὶ σὺ ἐν ψευδώνυμον θὰ εἶνε καλλίτερον.

Ροδόλη Ἀνθοῦλα μου, πῶ, πῶ ! τί ἄστατος ποῦ εἶσαι ! τρία ψευδώνυμα ἤλλαξες ἔως τώρα, τὸ ἄλλῃς ὁμῶς εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ τελευταῖον σου εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ τὸ ἀποητικώτερον, ὡς ἡ ἴδια τοῦ λέγεις. Ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὴν πόλιν, Φαντασθῆτε, ἀπὸ Ἰουσαπέδου Ἡρα ἔχουν Ὁρατα Γαλάτεια [τὰ δύο αὐτὰ ψευδώνυμα, λέγει, σὰς τὰ χαρίζει] καὶ τελευταῖον Ροδόλη Ἀνθοῦλα. Γράφε μου συχνὰ.

Πολὺ εὐχαριστήθην, φίλτατε Ραφαήλ, ὅταν ἔμαθα ὅτι ἔχεις τόσον ζῆλον διὰ τὴν ζωγραφικὴν, ἡ ὅποια εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρους καλὰς τέχνας. Πόσον ὁμῶς περισσότερον θὰ εὐχαριστηθῶ ὅταν ἴδω εἰς τὸ μέλλον ὅτι θὰ φέρῃς ἐπαξίως τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἄν ἐν ἀπὸ τὸ ἐλαττωματὶ σου εἶνε, ὅπως ἡ ἴδια λέγει, ὅτι γράφεις πολλὰ, ὦ ! θὰ ἦσο πολὺ εὐτυχὴς, ἀγαπημένη μου Ἰπολαίς, ἐάν ἦσαν τοιαῦτα διὰ τὰ ἐλαττωματὰ σου καὶ ποῖος, σὲ παρακαλῶ, δὲν γράφει πολλὰ, ὅταν εἶνε προικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως νὰ γράφῃ μετὰ τὴν χάριν καὶ μετὰ τὴν εὐφυίαν ὅπως σὺ ; Λυπούμαι κατὰ κράτος διότι δὲν ἔχω θέσιν νὰ δημοσιεύσω διόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ ἴδω καὶ νὰ ζηλεύσω ὅσοι δὲν θέλουν νὰ μοῦ γράφουν ποτέ. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ, συχνότατα.

Ἐλυπήθην πολὺ, ἀγαπητή μου Ἀνθοπέδω τῆς Φλωρεντίας, διὰ τὴν « μυστήριον », τὴν ὅποian ἔδωκα εἰς τὸ δάκτυλό, ἀλλ' ἡ ἐπιστολή σου μοῖ ἤρесе τόσο πολὺ ὥστε δὲν ἐπίστευσα ὅτι ἐγγράφ ἀπὸ μεθυσμένου δάκτυλου.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίαι, ἀσπασμοί, προσρήσεις. Ὁ Φοῦτος Ἀπολλῶν προσφέρει τὰς προσρήσεις του εἰς τὸν Μέλαντα Ἀστὸν, τὸν ὅποιον συγχαίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του. — Ὁ Ἀσπερ Γάτος προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν Ἀμφιτρίτην, Ἐανθοῦλαν καὶ Ἀνθοπέδω τῶν ὁπίων ζητεῖ νὰ μάθῃ τὰ ἀληθῆ ὀνόματα, στέλλει δὲ τὰς προσρήσεις του εἰς τὸν Ἀγρίον Ἰνδόν.

Ἡ Νηρηΐδα τοῦ Δάδου καὶ Σειροφάντα τὸν Ἀθηναῖον συγχαίρει τὸν Μέλαντα Ἀστὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του καὶ τὸν Δίκαιον Ἀριστέϊδην διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ μικροῦ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐπὶ δὲ συλλυπείται τὸν Μαύρον Γάτον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μητρὸς του. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀσπάζεται τὴν Ἐσπερίαν Ἀδραν καὶ τῆς λέγει ὅτι γνωρίζει τὸ ἀληθές τῆς ὀνομα. — Ὁ Εὐφροσύνη Νεῖλος ἀσπάζεται τὸν Καπετὰν Κουσιάν. — Ὁ Βασίλειον τῆς Ἀμμου ἀσπάζεται τὸν Βασίλειον τῆς Ἐρμῆς, τὴν Βασίλειον τῆς Ἐρμῆς, τὴν Βασίλειον Ἀδραν καὶ τὴν Λευκοπέπλου Νύμφην τῶν Δασῶν. — Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζονάθων ἀσπάζεται τὴν Νίκην, τὴν Ἀτρόμητον

Μπουμπουλίναν, τὸ Τόξον τοῦ Φοῖβου, τὸν Λεογτό-
καρδον, τὸν Καπετῆν Κουπλῆν καὶ τὸν Μαῦρον Γάτον
τοῦ ὀποίου ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα. — Ὁ Ἀνθέ-
μιος συλλυπεῖται τὸν Μαῦρον Γάτον ἐπὶ τῷ θανάτῳ
τῆς προσφιλοῦς του μητρὸς καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀλη-
θὲς τοῦ ὀνομα ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐεργετικοῦ Μύρμηκος,
ἀσπάζεται συγχρόνως καὶ τὸν Ἀρην. — Ὁ Χρυσόχομος

Νάρκισσος ἀσπάζεται τὸν Μέλανα Ἀετὸν, τὸν Ἀρην
καὶ τὸν Μαῦρον Γάτον, προσφέρει δὲ τὰς προσήσεις
του εἰς τὴν Ἑσπερίαν Αἰθρὰν καὶ τὴν Κροκόπεπλον
Ἥδω. — Ὁ Ἰωνικός Ἀστὴρ ἀσπάζεται τὸ Ρόδον τῆς
Αἰγύπτου, τοῦ ὀποίου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα,
καὶ τὴν Βασίλισσαν τῆς Νυκτός, τῆς ὀποίας γνωρίζει
καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὴν διαμονήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων παρακαλοῦνται νὰ συμ-
μορφωθῶσι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοὺς δημοσιευθέντας ἐν σελ. 142 τοῦ φυλλαδίου τῆς 15 Μαΐου]

133. Συλλαβόγριφος.

Εἶμαι υἱὸς Ἀπόλλωνος—Μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι;
Ποτὸν ὥραϊόν κ' εὖσομον ἀμέσως θά προβάλλῃ.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αἰγύπτου.

134. Συλλαβόγριφος.

Πέντε γράμματα καὶ μόνον· δύο συλλαβὰς ὀρίζω
Καὶ τὰ πλοῖα ἀσφαλίζω.
Πλὴν τὰς δύο συλλαβὰς μου ἂν τὰς κάμῃς μίαν μόνον
Τότ' ἀνέλω εἰς τὸν χρόνον.
Ἑστάλη ὑπὸ Ἀντιγόμου.

135. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, ἄρθρον τὸ δευτέρον μου
Καὶ εἰς τοὺς κήπους ζήτησον νὰ βρῇς τὸ σύνολόν μου.
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομέτου Μπουμπουλίνης.

136. Στοιχειόγριφος.

Εἴμ' ἐπίρρημα· ἂν ἐν μὲν ἀλλὰ ἐξ γράμμα, στάσου·
Μίαν πόλιν τῆς Τουρκίας θά εἶδῃς εὐθὺς ἔμπροστά σου.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

137. Στοιχειόγριφος.

Παντοῦ πάντα ἀγοράζω ὅταν ἔχω κεφαλὴν,
Ἄν τὴν χάσω δὲν σαλεύω ἀπὸ τὴν γραμματικὴν.
Ἑστάλη ἀπὸ τοῦ Κόκκινου Χαρκάκι.

138. Λεξιγριφος.

Τὸ ἥμισυ ἀπανταχοῦ ὑπάρχει
Τὸ ὅλον μετατῆς τῶν ζῶων ἄρχει.
Ἑστάλη ὑπὸ Φλωρεντίας Ν. Δ. Ἀρσίνης.

139. Λεξιγριφος.

Ζῶον εἶνε τὸ πρῶτον μου, γράμμα τὸ δευτέρον μου
Καὶ πάντοτε οἱ ναυτικοὶ ποδοῦν τὸ σύνολόν μου.
Ἑστάλη ὑπὸ Γ. Λε ντιδου.

140. Τονόγριφος.

Εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖμαι
Καὶ εἰς τὴν μεγάλῃν ζέστην προσφιλέστατος σοι εἰμαι,
Ἄν τὸν τόνον μεταβέσῃς καὶ ἀλλάξῃς ἐν γράμματι
Δειλὸν ζῶον ἔμπροσθέν σου θά προβάλλῃ ἐν τῷ ἅμα.
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώλης Παργας.

141. Λένιγμα.

Εἶμαι νῆσος, νῆσος δούλη
Ἡ ὥραιότερα ἴσως.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Ἀπομένω πάλιν νῆσος
Ἀλλὰ νῆσος τότε ἄλλη,
Τὴν ὁποῖαν τῆς δουλείας
Ὁ χιτὼν δὲν περιβάλλει.
Ἑστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

142. Λένιγμα.

Ἡ θάλασσά μου ἀνυδρὸς καὶ ἀκαρπὸς ἡ γῆ μου,
Οἱ ποταμοὶ μου ἀκίνητοι καὶ λίβα ἡ μορφή μου.
Δὲν ἔχω οἴκους καὶ ὁδοὺς, μεγάλας ἔχω πόλεις,
Εἰκὼν ὑπάρχω ἀκριβὴς τῆς οἰκουμένης ὅλης.

Μικρὸν παιδίον δύναται νὰ μὲ κρατῇ εὐκόλως
Ἄν κ' ἐγὼ εἶμαι δλ' ἡ γῆ, ἐγὼ δ κόσμος ὅλος.

143. Λένιγμα.

Διὰ τῆς ἀφαίρεσως ἀντὶ νὰ μ' ἐλαττώσῃς
Ἐξεναντία· αὐξήσειν μεγάλην θά μοῦ δώσῃς,
Καὶ διὰ τῆς προσθέσεως ἀντὶ νὰ μὲ αὐξήσῃς
Ἀμέσως ἀπ' τὸ πρόσωπον τῆς γῆς θά μ' ἀφανίσῃς.
Ἑστάλη ὑπὸ Ἑλένης Γ. Φλωρεντίας.

144. Τρίγωνον.

1. Εἶμαι ζῶον, βλέπετε, καὶ ἐργατὴ κύν.
2. Εἶμαι ἐν ἐπίρρημα βεβαιωτικόν.
3. Εἶμαι ἄρθρον πάντοτε εἰς πληθυντικόν.
4. Εἶμι γράμμα, φίλε μου, καὶ συριστικόν.
Ἑστάλη ὑπὸ Λαυρεντίου τοῦ Λακεδαιμονίου.

145. Ἑρώτησις.

Ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς σου, ἡ πενθερὰ τοῦ πατρὸς σου
καὶ ἡ ἐκ μητρὸς μέμη σου πόσα μάτια ἔχουν;
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Βελιερφότου.

146. Ἀπροσδόκητον.

Πότε οἱ ἔμποροι πωλοῦν τὰ ἐμπορεύματά των ἀκριβώ-
τερον παρ' ὅσον τοῖς κοστίζουν;
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Νίκης.

147. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων.
1. Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 2. Τύραννος τῶν Συρακου-
σίων. 3. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 4. Νομοθέτης.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀφροῦ.

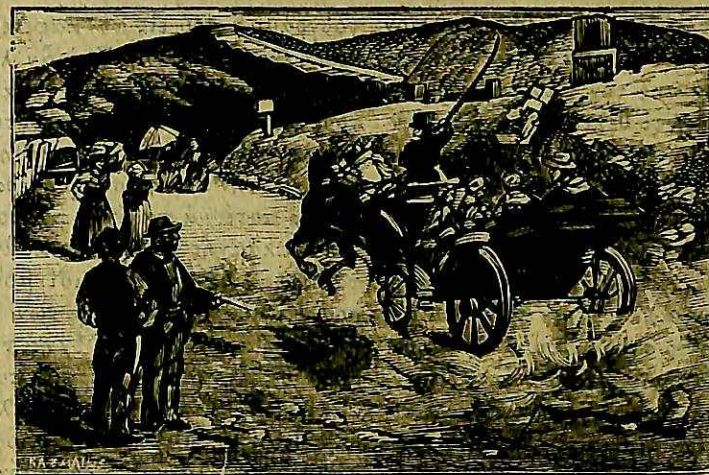
148. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων δηλοῦσιν
ὕψηλόν μέρος, τὰ δὲ τελικὰ πρᾶγμα τι ἀπαραίτητον εἰς
τὰ φαγητά.
1. Ὅργανον αἰσθήσεως. 2. Περιφρῶς ζωγράφος. 3.
Μέτρον βάρους. 4. Μέταλλον.
Ἑστάλη ὑπὸ Σάββα Παπαρῖβα.

ΛΥΣΕΙΣ

119. Ἐκχέβλος (Ἐκεῖ, Βῶλος). — 120. Τάλας, ὅλας.
— 121. Ἀρτεμίσιον (Ἀρτεμις, Ἴον). — 122. Ποταμός,
ποταπός. — 123. Ἐάνθη, ἄνθη. — 124. Κόμη, κόμη. —
125. Ἡρεμία, ἐρημία. — 126. Μύτη, τιμή. — 127.
Ταρσός. — 128. ΤΡΙΣ. 129. ΡΕΑ.
ΡΙΣ. ΕΑΝ.
ΙΣ (ΓΣ). ΑΝΑ.
Σ.

130. 1. Δούναβις. — 2. Δόν. — 3. Ροδανός. — 4. Σπερ-
χειός. — 131. Ὁ Ταῦρος. — 132. ΟΛΛΑΝΔΙΑ (1. Ὀδυσ-
σεύς. 2. Λαμία. 3. Λέων. 4. Ἀκακία. 5. Νερόν. 6. Δί-
κρυον. 7. Ἴππος. 8. Ἀετός).

ΚΑΡΟΤΕΛΑΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17]

Μετὰ χαρᾶς μεγάλης τὰ τρία παιδιά ἤχο-
λούθησαν τὸν ναύτην.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου ἦτο ὁ
σταθμὸς τῶν ἄμαξων, ἐστάθησαν καὶ οἱ τέσ-
σαρες, καὶ ὁ ναύτης ἐκύτταζε ποῖαν ἄμαξαν νὰ
διαλέξῃ.

Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, ἀγαπητά μου παιδιά,
ὅτι τὸ ὄνειρον παντὸς ναύτου εἶνε ἡ χαροτάδα,
δῆλα δὴ εὐθὺς καθὼς πατήσῃ τὴν ξηρὰν νὰ
ἀναβῇ εἰς ἄμαξαν καὶ νὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν
καὶ νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἀλλὰ νὰ
τρέχουν οἱ ἵπποι.

Λοιπὸν καὶ ὁ ναύτης μας παρετήρει καλὰ
καλὰ τοὺς ἵππους τῶν ἄμαξων ἐὰν εἶνε εὐρω-
στοὶ καὶ ζωηροί. Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ,
ἤυρεν ἄμαξαν τῆς ὀρέξεώς του, ἀνέβησαν τὰ
τρία παιδιά, ἀνέβη καὶ αὐτὸς καὶ παρήγγει-
λεν εἰς τὸν ἄμαξηλάτην νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἵπ-
πους νὰ τρέξουν « ἔς τὰ τέσσερα ».

Ἐννοεῖτε δὲ ὅτι ὁ ἄμαξηλάτης δὲν ἠδύνατο
νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἵππους νὰ τρέξουν « ἔς τὰ
τέσσερα », διότι θά κατεπλάκωνε τοὺς διαβά-
τας καὶ θά τον ἐτιμώρει ἡ ἀστυνομία.

Περιῆλθον τὰ καλλίστα μέρη τῆς πόλεως,
τὰς καλλίστας ὁδοὺς, ἐθαύμασαν τὰ λαμπρὰ
οἰκοδομήματα καὶ τὰς δεινὰς τοιχογραφίας. Ἐπει-

τα ἄφ' οὗ ἐχόρτασαν καλὰ καλὰ τὴν πόλιν
εἶπεν ὁ ναύτης εἰς τὸν ἄμαξηλάτην :

« Τράβα κατὰ τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ « ἔς τὰ
τέσσερα ».

Τότε δὲ ὁ ἄμαξηλάτης ἐκτύπησε τοὺς ἵπ-
πους καὶ ἔτρεξαν « ἔς τὰ τέσσερα » πρὸς μεγίστην
χαρὰν τοῦ ναύτου καὶ τῶν τριῶν μικρῶν ναυ-
τοπαίδων.

Ἀφ' οὗ εἶδον πολλὰ εὐμορφα μέρη τῆς ἐξο-
χῆς καὶ ἔμειναν καταγοητευμένοι, ὁ ναύτης
εἶπε πρὸς τοὺς μικροὺς συντρόφους του :

« Αἱ, παιδιά! εἶνε ὥρα νὰ γυρίσωμε, μὴ
τύχη καὶ ἀργήσωμε, καὶ ὁ καπετάνιος δὲν χω-
ρατεύει ».

Καὶ τῷ ὄντι ἀκριβῶς ὅτε τὸ ὀρολόγιον
ἐδείκνυεν ἕξι ἡμισυ, ἐστάθη ἡ ἄμαξα ἐξω τῆς
θύρας τοῦ καφενείου, ὅπου εἶπεν ὅτι θά τους πε-
ριμένη ὁ πλοίαρχος Γαστάλδης.

Ὁ πλοίαρχος ἦτο ἐντὸς τοῦ καφενείου καὶ
ἐπαίξε δόμινον μετὰ τινος ὑψηλοῦ ἀνδρός, ὁ
ὁποῖος εἶχε μεγάλας φαβορίτας καὶ ἐφόρει
πῖλον ναυτικὸν μὲ τρία χρυσὰ γαλόνια.

« Α! ἄ! νὰ τα τὰ παιδιά μου! ἀνεφώ-
νησε μετὰ χαρᾶς ὁ πλοίαρχος. Βλέπετε ὅτι δὲν
εἶνε καθόλου χονδρὰ καὶ δὲν θά πιάσουν πο-
λὺν τόπον καὶ τὰ τρία των.

— «Α, μπά! δὲν λείπει τόπος εἰς τὸ πλοῖόν μου» ἀπεκρίθη ὁ ἔχων τὰς μεγάλας φαβορίτας.

Καὶ ἵπαιδὴ ὁ Ἰωάννης τὸν παρετήρει ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί θέλει νὰ εἴπῃ :

«Ναί, ναί! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἡ ὑπόθεσις εἶνε τελειωμένη. Αὐρίον Σάββατον τὰς πέντε μετὰ μεσημβρίαν ἀποπλέομεν εἰς τὸ Ἀλγέριον, καὶ ἐγὼ σὰς ἀναδέχομαι, καλὰ μου παιδάκια.»

Φυσικὰ ὁ Ἰωάννης ἐπεθύμει νὰ κατευχαριστήσῃ τὸν πλοίαρχον, ἀλλ' οὗτος, πρὶν ὁ μικρὸς προφθάσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ἀνεφώθησε.

«Καλὰ, παιδάκια μου, καλὰ! ἄς λείπουν τώρα αὐτά· ἔχομεν καιρὸν εἰς τὸ ταξεῖδι νὰ τα ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχίαν μας.»

Μετ' ὀλίγον, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ παιγνίδιον των, ἐσηκώθη ὁ πλοίαρχος Γαστάλδης καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν συνάδελφόν του.

«Καλὴν ἀντάμωσιν! εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος· καὶ πρὸ πάντων μὴ λησμονήσῃς ὅτι αὐρίον τὸ ἀπόγευμα 'ς τὰς πέντε ἀκριβῶς ἀνασύρομεν τὴν ἄγκυραν

— Μείνε ἡσυχος, καὶ θὰ τα φέρω ἐγὼ μόνος μου τὰ μικρὰ 'ς τὰς τέσσαρας ἡμίσυ.»

Καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῶν τριῶν παιδιῶν καὶ μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἔφαγον καὶ ἐπιον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ἐχάρη δὲ πολὺ διότι εἶδεν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶχον μεγάλην ὀρεξιν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὠδήγησε τοὺς τρεῖς μικροὺς φίλους του εἰς τὴν *Marlar Gαβριέλλαν* καὶ παρεχώρησεν εἰς αὐτὰ εὐρύχωρον δωμάτιον καὶ ἐκοιμήθησαν ὑπνὸν γλυκύτατον.

Τὴν ἐπιοῦσαν—ἦτο δὲ ἡμέρα Παρασκευὴ—πρῶτὴ πρωτὴ ἐξῆλθεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὴν ξηρὰν καὶ κατὰ τὰς ἑνδεκα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον νὰ γευματίσῃ. Ἦρε δὲ τὰ τρία παιδιὰ καὶ εἶχον σπουδαίαν καὶ μεγάλην φιλίαν μετὰ τῶν τριῶν ζώων, Ἀλῆ, Κίτσο καὶ Κοκκώ.

«Εὐγε, εὐγε, παιδιὰ μου! Καὶ τώρα 'ς τὸ τραπέζι, γρήγορα!»

Ἐν ᾧ ἔτρωγον, ὁ πλοίαρχος ἔλεγε διαφόρους ἁμιλίαις πρὸς τὸν Ἰωάννην, διότι τοῦ ἤρεσε πολὺ ὁ καλὸς τρόπος τοῦ παιδίου.

«Εἶσαι καλὸν καὶ ἀξιόλογον παιδίον, Ἰωάννη μου, καὶ εἶμαι ἡσυχος ὅτι θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι θὰ εὐτυχῇς. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰξεύρει τί μέλλει νὰ τοῦ συμβῇ, τὸ μέλλον εἶνε ἄδηλον. Ἄν λοιπὸν λάβῃς ποτὲ ἀνάγκην, γράφε μου καὶ σύστησε

τὸ γράμμα σου εἰς τὸ καφενεῖον, καὶ ἐγὼ τὸ λαμβάνω ἀσφαλῶς. Καὶ ἂν λείπω εἰς ταξεῖδι, θὰ το εὔρω εὐθὺς καθὼς ἐπανέλθω. Ὡς πρὸς τοὺς ἀδελφούς σου εἶνε περιττὸν νὰ σου συστήσω νὰ ἐνθυμῇσαι τί ὑπεσχέθης εἰς τὴν μητέρα σου, εἰς τὴν καλὴν σου μητέρα· νὰ μὴ τα χωρῇς ποτέ, νὰ τα ἔχῃς πάντοτε μαζί σου· ὅτι καὶ ἂν κάμνῃς καὶ ὅπου καὶ ἂν πηγαίνῃς πρῶτα νὰ ἔχῃς, παιδί μου, εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι σὺ εἶσαι πατήρ των καὶ ἡ μόνη των παρηγορία. Καὶ ὅταν ἔχῃς τοῦτο εἰς τὸν νοῦν σου, θὰ ἔχῃς καὶ θάρρος πολὺ καὶ δύναμιν. Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν Μιχαλάκην :

«Καὶ σὺ, Μιχαλάκη μου, καθὼς ἐκατάλαβα, εἶσαι ἡλίαντι φοβιτσιάρης, τὸ παραμικρὸν σὲ φοβίζει. Ὡ! μὴ κοκκινίζῃς δὲ διὰ τὸσον μικρὸν πράγμα· ἐγὼ σοῦ το λέγω, παιδί μου, διότι το εἰξεύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου. Ὅταν ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, δὲν εἰξεύρεις πόσον ἤμουν δειλός, φοβιτσιάρης. Ἀλλὰ πῶς ἐλευθερώθην ἀπὸ τὸ φοβερὸν καὶ γελοῖον αὐτὸ ἐλάττωμα; Τώρα θὰ σοῦ το εἰπῶ διὰ νὰ το δοκιμάσῃς καὶ σὺ. Ἀκουσε! Ὅσακις ἔβλεπα τίποτε πράγμα τρομακτικόν, δὲν ἐγύριζα ὀπίσω, ἀλλὰ ἐπήγαινα κατ' εὐθείαν ἐμπρός. Καὶ ναὶ μὲν κατ' ἀρχὰς ἔτρεμα καὶ ἔτρεμα, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μου ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δύνατά, ἀλλὰ ἐγὼ, τὴ δουλειά μου, ἐπήγαινα ἐμπρός, ἕως ὅτου ἐσυνήθισα. Λοιπὸν, Μιχαλάκη μου, καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον, καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι τὸ καλλίτερον ἱατρικὸν διὰ νὰ μὴ φοβῇται τις εἶνε νὰ βαδίζῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν κίνδυνον, καὶ νὰ πλησιάζῃ πολὺ διὰ νὰ ἰδῇ τί κίνδυνος εἶνε, διότι πολλάκις συμβαίνει νὰ μας φοβίξῃ πράγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ το συλλογιζώμεθα κἄν.

«Καὶ σὺ, Φραγκίσκε μου, ἔχεις ἀνάγκην μίκρας συμβουλῆς. Νὰ προσέχῃς, παιδί μου, νὰ μὴ ἐμπιστευέσαι πολὺ εἰς τὴν ὀρεξίν σου. Δὲν πρέπει, διότι ἔχει τις ὀρεξιν πολλήν νὰ τρώγῃ σήμερον ὅσα ἔχει, ἀλλὰ νὰ συλλογίζεται ὅτι θὰ πεινάσῃ καὶ τὴν αὐρινὴν ἡμέραν.»

«Καὶ τώρα, μικροὶ μου φίλοι, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ κανεὶς καὶ εἰπῇ ὅτι ὁ καπετὰν Γαστάλδης σὰς ἐφιλοδώρησε μόνον συμβουλὰς καὶ λόγια, θέλω νὰ σὰς δώσω ἀπὸ κάτι τι νὰ το ἔχετε εἰς ἐνθύμισιν, διὰ νὰ ἐνθυμῆσθε τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἐπεράσαμεν μαζί.

Θέλω λοιπὸν νὰ μὴ φύγετε ἀπὸ τὸ πλοῖόν μου μὲ ἄδεια τὰ χέρια. Ἐλὰ σὺ, Ἰωάννη, κύτταξε τί σ' ἀρέσει. Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἓνα ὥρολογάκι μαλαματένιο μὲ τὴν ἀλυσιδίτσα του νὰ βλέπῃς τὴν ὥρα; ἢ μήπως θέλῃς κανέν ρεβόλβερ ἢ κανέν τηλεσκόπιον;

— Ἐγὼ ἤθελα... εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ πολλῆς συστολῆς.

— Λέγε, παιδί μου, λέγε, τί ἤθελες; ὁμίλησε ἐλευθερὰ καὶ δὲν θὰ εἰπῶ ὅχι· ἐλησμονήσῃς τί καλὸν μου ἔκαμες; Ζήτησέ μου λοιπὸν ὅτι, μὰ ὅτι θέλῃς, καὶ θὰ σοῦ το δώσω. Ἐκτὸς πλέον ἂν μου ζητήσῃς τὴν σελήνην, αὐτὴν δὲ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ σοῦ τὴν δώσω.

— Τὸ λοιπὸν, ἂν δὲν σὰς πειράζῃ νὰ ἀποχωρισθῇτε τὸ σκυλάκι σας, δώσετέ μου το καὶ ἐγὼ θὰ το προσέχω καὶ θὰ το καλοέχω, μείνετε ἡσυχος.

— Τὸν Ἀλῆ! Θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω τὸν Ἀλῆ μου; Ἀλλὰ ξεύρεις ὅτι τὸν ἔχω τρία χρόνια καὶ μίαν στιγμὴν δὲν ἔλειψεν ἀπὸ κοντά μου; Ἀλῆ, ἐδῶ! Ἐγὼ ὅτι εἰπῶ θέλω πάντοτε καὶ νὰ το κάμνω· λοιπὸν, Ἀλῆ μου, ἀπὸ σήμερον θὰ ἔχῃς εἰς τὸ ἐξῆς κύριόν σου τὸν Ἰωάννην Καστέραν.

— Καὶ σὺ, Μιχαλάκη, δὲν μου λέγεις σὰν τί ἤθελεν ἡ καρδιά σου;

— Ἀ! κύριε πλοίαρχε, μοῦ τὸν δίδετε τὸν Κίτσο;

— Τί, τί; καὶ σὺ; τί θὰ το κάμῃς αὐτὸ τὸ σκυλάκτρο; Ἀλλ' ἀδιάφορον, ἀφ' οὗ το θέλῃς, γεννηθῇ τὸ θέλημά σου, Μιχαλάκη μου. Ἐλὰ ἐδῶ, Κίτσο! Καλὰ, εὐγε. Δὸς τώρα ἓνα φιλάκι εἰς τὸν νέον σου κύριον. Πρόσεχε νὰ τὸν σέβῃς καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷς, νὰ μὴ τὸν θυμῶνῃς καὶ νὰ μὴ τοῦ παίρνῃς τὸ σκουφάκι του. Καὶ σὺ, Φραγκίσκε μου, μήπως ἐπεσε τὸ μάτι σου 'ς τὸν Κοκκώ;

Ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσπινθηροβόλου ὑπὸ χαρὰς καὶ ἐλπίδος, καὶ ἔλεγον καθαρά ὅτι αὐτὸς δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίσῃ. Καὶ ὅτε ὁ πλοίαρχος ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ φλύαρον πτηνόν, τὸσον ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος καὶ τὸσον ἐκαμάρωνεν, ὥστε καὶ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου ἂν τῷ ἐδίδον καὶ ὅλα τὰ γλυκίσματα τοῦ κόσμου, δὲν θὰ ἐδίδε τὸν ζωντανὸν τοῦτον θησαυρὸν του.

Ὅλην τὴν μετὰ μεσημβρίαν διῆλθον τὰ

παιδιά παίζοντα μὲ τοὺς νέους συντρόφους των, καὶ καταγινόμενα νὰ γνωρισθῶν καλλίτερον μὲ αὐτούς. Καὶ ὅτε ὁ πλοίαρχος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον περὶ τὰς τέσσαρας διὰ νὰ τοὺς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον, ἐνόμισαν ὅτι ἡ ὥρα εἶχε παρέλθῃ πολὺ ταχέως.

Ὁ ἐξαίρετος πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης ἐπεβίβασε μόνος του εἰς τὸ πλοῖον τοὺς τρεῖς μικροὺς φίλους του, τοὺς ἐξέλεξε καλὸν κοιτώνισκον τῆς δευτέρας θέσεως, καὶ τοὺς συνέστησεν εἰς τὸν πλοίαρχον τὸν φίλον του, εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου. Ἐν ᾧ δὲ τὰ δύο παιδιὰ, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης ἐβλεπον τοὺς ἐπιβάτας οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο εἰς τὸ πλοῖον ἐντὸς τῶν λέμβων, καὶ ἀνέβαινον ἔπειτα εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦτο μεγάλη κίνησις, καὶ διεσιέδοντο, ὁ πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν μικρὸν Φραγκίσκον, ἔχωσεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μικροῦ κύλινδρον τυλιγμένον ἀπ' ἐξω διὰ χαρτίου κυανοῦ, καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ ὅτιον :

«Νὰ το δώσῃς αὐτὸ εἰς τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἰωάννην, ἀφ' οὗ ἐγὼ φύγω, ὅχι ὁμῶς πρὶν ἤκουσες; ἀφ' οὗ ἐγὼ φύγω, ἤκουσες;»

Ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον ἐσύριξε τὴν τρίτην φορὰν, ὁ ἀξιόλογος πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης ἡσπάσθη τὰ τρία παιδιὰ, ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τοῦ πλοίαρχου Καρβεκόττου καὶ ἀπεβίβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ Ἐλπίς ἀνέσυρε τὴν ἄγκυραν, καὶ ἐξεκίνησε νὰ ἐκπλεύσῃ τοῦ λιμένος. Ἐν ᾧ δὲ διήρχετο ἡ Ἐλπίς πλησίον τῆς *Μαρίας Γαβριέλλας*, τὰ τρία παιδιὰ, ὁ Ἰωάννης, ὁ Μιχαλάκης, καὶ ὁ Φραγκίσκος ἦσαν ὄρθια εἰς τὴν πρύμναν τῆς Ἐλπίδος, ἀπέστειλαν ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας των θερμὸν ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὸν γενναῖον πλοίαρχον Μάριον Γαστάλδην, ὅστις ἐφάνη πρὸς αὐτοὺς τὸσον καλός, ὡς ἀληθὴς πατήρ, καὶ εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν *Μαρίαν Γαβριέλλαν*, ἕως ὅτου ἐχάθη ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ των ἡ μικρὰ σημαία ἧτις ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ τοῦ πλοίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΕΝ Τῇ ΘΑΛΑΣΣῃ.

Ἡ Ἐλπίς ἐπλεεν εἰς τὸ πέλαγος. Εἶχεν ἐξήκοντα ἐπιβάτας, καὶ ἐξ αὐτῶν μόνον οἱ τρεῖς

μικροί φίλοι μας ἦσαν παιδιά· δι' αὐτὸ καὶ πάντες μετὰ χαρᾶς τα ἐπεριποιῶντο καὶ δὲν ἐπρόφθανον τίς νὰ τα περιποιηθῇ περισσότερο.

Πρὶν ἐκπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος ἡ Ἑλπίς τὰ παιδιά ἦσαν πολὺ καλὰ, ἔβλεπον τοὺς ναύτας οἱ ὅποιοι ἔτρεχον ἐπάνω κάτω εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ ἔκαμνον διαφόρους ὑπηρεσίας, ἀνέβαινον εἰς τοὺς ἰστούς, ἐκρεμῶντο εἰς τὰ σχοινία. Ἐπειτα ἔβλεπον τὰς οἰκίας τοῦ λιμένος, αἱ ὅποιαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπεμακρύνοντο, καὶ οὕτω πως διεσκέδαζον πολὺ ὥραϊα. Ἀφ' οὗ ὅμως ἐξῆλθον εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡσθάνθησαν ὅτι τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο καὶ ἐκλινε ποτε μὲν δεξιὰ ποτε δὲ ἀριστερά, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ περιπατήσουν ἐλεύθερα, ἀλλὰ τὸ κατὰστρωμα ἐφαίνετο ὅτι φεύγει ὑπὸ τοὺς πόδας των. Τότε πλέον ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ νὰ ταρασσονται, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἠδύναντο νὰ μείνουν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγουν εἰς τὸν κοιτωνίσκον των.

Εὐτυχῶς ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἦλθε

καὶ διεσκέδασε τὸν φόβον τῶν τριῶν μικρῶν μας φίλων. Ὁ πλοίαρχος εἶχε κρατήσῃ τρεῖς θέσεις, εἰς τὴν τράπεζαν τῆς δευτέρας θέσεως εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ὑποπλοίαρχου. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐκάθησαν εἰκοσιπέντε ἐπιβάται, καὶ τὰ παιδιά ἐντρέποντο νὰ φάγουν ἐμπρὸς εἰς τόσους ἀνθρώπους· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔβλεπον ὅτι δὲν ἐπρόσεχε κανεὶς εἰς αὐτά, ἔλαβον ὀλίγον θάρρος καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον μὲ πολλὴν ὀρεξιν. Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος μάλιστα ἐγέμισε τὴν κοιλίαν του περίφημα.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἀνέβησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Ἦτο νύξ.

Τὰ τρία παιδιά ἐφοβήθησαν πολὺ, ὅτε ἔστρεψαν τὰ βλέμματα των τριγύρω καὶ δὲν εἶδον ἄλλο τίποτε, παρὰ σκότος βαθὺ καὶ θάλασσαν καὶ οὐρανόν· τίποτε ἄλλο. Τὰ δύο μικρότερα μάλιστα τόσο πολὺ ἐφοβήθησαν, ὥστε

ἐζάρωσαν πλησίον τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ των.

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία, καὶ τὸ πλοῖον μόλις ἐκινεῖτο, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο ἀκίνητον, ὡς νὰ μὴ ἔπλεε. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἔσχιζεν ὀλίγον τὰ σύννεφα ἡ σελήνη καὶ ἔχυνε φῶς εἰς τὴν θάλασσαν ὡς στενὴν ταινίαν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλη ἡ σελήνη ἐδείκνυε τὸ λαμπρὸν πρόσωπόν της, καὶ τότε ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἐφωτίζετο καὶ ἐφαίνετο ὡς σινδὼν ἀργυρᾶ, στιλπνὴ στιλπνὴ ὡς καθρέπτης.

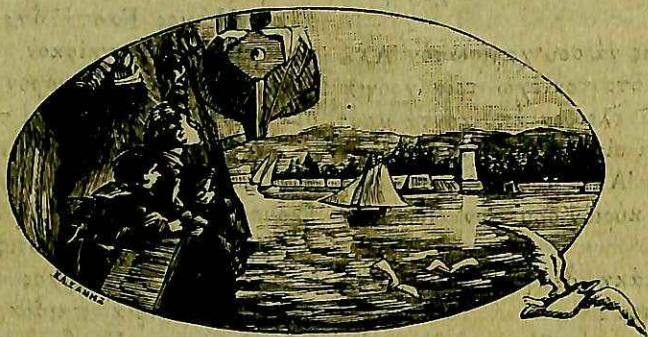
Ἐπειτα πάλιν αἰφνης ἡ σελήνη ἐκρύπτετο διὰ μιᾶς εἰς τὰ σύννεφα καὶ ἐγίνετο πάλιν σκότος βαθύτατον, ὥστε μόλις διέκρινε τις ὀλίγα βήματα μακρὰν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοτάτου ἐκείνου σκότους τὸ πλοῖον ἡ Ἑλπίς ἔπλεε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀσφαλῶς, ὡς νὰ εἴξευρε τὸν δρόμον αὐτὴν κλειστά τὰ μάτια, καὶ ὅσοι ἐπιβάται ἐφοβοῦντο, ἐλάμβανον θάρρος, διότι ἔβλεπον ὅτι τὸ πλοῖον εἰξεύρει ποῦ αὐτὴ πλέει, ὅτι δὲν πηγαίνει ἐς τὰ τυφλά.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς Φραγκίσκος δὲν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ καταλάβῃ τί τρέχει, καὶ ἐμουρμούριζε σιγὰ σιγὰ:

« Πᾶμε, Ἰωάννη, πᾶμε νὰ φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ, Πᾶμε, φοβοῦμαι! »

Ὁ Μιχαλάκης δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ ἐκάθητο ἀτάραχος καὶ προσεπάθει νὰ φαίνεται ἡσυχος. Ἐβλέπε τὸν φοβερὸν ἄγνωστον κίνδυνον διὰ νὰ τον συνηθίσῃ, ὅπως τον εἶχε συμβουλεύσῃ ὁ πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης. Ἐδείκνυεν ἀταραξίαν, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρῶς, αὐτὸς το εἴξευρε τί φόβος τον ἐβασάνιζε.

Ὁ δὲ Ἰωάννης καὶ αὐτὸς ἡσθάνετο ὀλίγη ἀνησυχίαν καὶ φόβον, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἠναγκάζετο νὰ καθησυχάζῃ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ τους λέγῃ νὰ μὴ φοβοῦνται, διότι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, κατάρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ λάβῃ θάρρος.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου.

Τὰ τρία παιδιά κατέβησαν εἰς τὸν κοιτωνίσκον των· ὁ κοιτωνίσκος εἶχε τέσσαρας θέσεις. Δύο εἰς τὴν μίαν πλευρὰν καὶ δύο εἰς τὴν ἄλλην· εἰς τὰς δύο θέσεις ἦσαν πλαγιασμένοι κύριός τις μετὰ τῆς γυναικὸς του, εἰς δὲ τὰς ἄλλας δύο ἐπλάγιασαν τὰ παιδιά. Καὶ ὁ μὲν Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐπειδὴ ἦσαν μικροί, ἐχώρεσαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν κάτω θέσιν, ὁ δὲ Ἰωάννης ἀνέβη εἰς τὴν ἐπάνω.

Μετ' ὀλίγην ὥραν καὶ τὰ τρία παιδιά ἀπεκοιμήθησαν, χωρὶς διόλου νὰ τα ἐνοχλῇ ὁ κρότος τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ οἱ δυνατοὶ ῥογχαρμοὶ τῶν δύο συνοίκων των.

Ἀλλὰ τί γίνονται τὰ τρία ζῶα;

Κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ πλοίου δὲν ἐπετρέπετο νὰ τα παραλάβουν πλησίον των. Καὶ ὁ μὲν Ἀλῆς ἦτο δεμένος εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἐκάθητο ἡσυχος ἡσυχος, ὁ δὲ Κίττος καὶ ὁ Κοκκῶς ἦσαν εἰς τὸν κοιτωνίσκον τοῦ ὑποπλοίαρχου, ὅστις τοὺς παρέλαβε συντροφίαν.

Ἡ νύξ διήλθεν ἡσυχωτάτῃ, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν πρῶτῃ πρῶτῃ οἱ μικροὶ μας φίλοι ἀνέβησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, καὶ τοὺς ἐφάνη ἡ θάλασσα ὅλως διόλου ἄλλη. Διότι χθὲς τὴν νύκτα ἕνεκα τοῦ σκότους δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν καλὰ καλὰ τὴν ἔκτασιν τῆς θαλάσσης, ἐν ᾧ τώρα ὅσον ἐφθάνεν ὁ ὀφθαλμὸς των, δὲν ἔβλεπον τίποτε ἄλλο, παρὰ οὐρανὸν καὶ θάλασσαν, καὶ ἤρχισαν νὰ φαντάζονται ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδουν πλέον τὴν ξηρὰν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ ῥοσιζῇ, καὶ μεγάλα κύματα ἐφάνησαν μακρόθεν ἐρχόμενα, ἀλλὰ μὲν ὀρθία καὶ ἄγρια καὶ ὑψηλὰ ὡς βουνά, ἀλλὰ δὲ τοῦναντίον χαμηλὰ καὶ κυρτὰ καὶ χαίνοντα ὑπὸ κάτω τοῦ πλοίου, ὡς νὰ ἤθελον νὰ το συμπαρασύρουν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Ὁ Ἰωάννης ὅστις

εἶχε κατορθώσῃ νὰ κατανικήσῃ τὴν πρώτην του ταραχὴν καὶ ἀγωνίαν, παρετῆρει μετὰ προσοχῆς καὶ ἀπληστίας τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα.

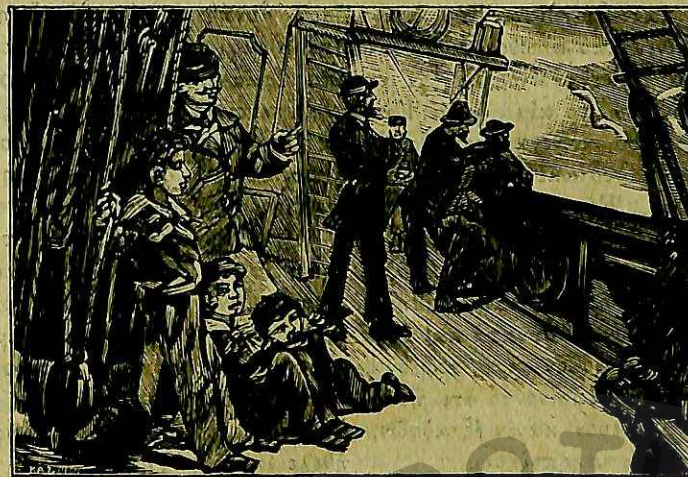
Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ θάλασσα ἐγίνεν ἀγριωτέρα. Ἐσθμάνεν ὁ κώδων τοῦ φαγητοῦ, ἀλλὰ ὀλίγοι ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἦσαν ζαλισμένοι καὶ τεταραγμένοι. Ἐκάθισαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι μας, ἀλλὰ μόλις ἐκάθισαν καὶ παρευθὺς ὁ Φραγκίσκος ἡσθάνθη ἀηδίαν καὶ ναυτίαν τόσο πολὺ, ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην.

« Πᾶρέ τον ἀπ' ἐδῶ γρήγορα, καὶ ἐγὼ φροντίζω διὰ τὸν Μιχαλάκην· θὰ σοῦ τον φέρω μόνος μου μετὰ τὸ φαγητόν. »

Ὁ Μιχαλάκης θὰ ἐπροτίμα βέβαια νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν Ἰωάννην, ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος ὑπέδειξεν εἰς αὐτόν ὅτι ἂν ὑπάγῃ καὶ αὐτός, θὰ δυσκολεύσῃ τὸν Ἰωάννην νὰ περιποιηθῇ τὸν Φραγκίσκον.

Καὶ πράγματι ὁ τάλας Φραγκίσκος ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· μόλις εἶχε δυνάμεις νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ βαδίσῃ, καὶ ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη αὐτὸς νὰ τον ἐκδύσῃ καὶ νὰ τον πλαγιάσῃ. Εὐτυχῶς δὲ εὐθὺς ὡς ἐπλάγιασεν, ἀπεκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἡσθάνετο καλὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἡ κεφαλὴ του ἐγύριζε καὶ ἦτο ἄνω κάτω· ἔμεινεν ὅμως ἕως ὅτου ἦλθε καὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ τον ἐπλάγιασε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ Φραγκίσκου, καὶ τότε πλέον ἐσυλλογίσθη καὶ τὸν ἑαυτόν του τὸ ἀξιόλογον παιδίον, ὁ λαμπρὸς Ἰωάννης. Μετὰ πολλῆς ἀγωνίας καὶ πολλοῦ κόπου κατάρθωσε νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν θέσιν του, ὅπου ἐξηπλώθη χωρὶς κἄν νὰ ἐκδυθῇ. Εὐτυχῶς δὲ καὶ αὐτὸς εὐθὺς ἀπεκοιμήθη, καὶ ἐλησμόνησε τὰς πικρίας καὶ τὰ βάσανα τῆς θαλάσσης. (Ἐπετα συνέχεια.)

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙ

Όταν ήμην πολύ μικρόν παιδίον, ήγνούουν πολλά πράγματα, τὰ ὅποια νῦν χαριστούμεν νὰ μανθάνω ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωναι. Ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἐν πρὸ πάντων νῦν χαριστήθη διότι τὸ ἔμαθον, καὶ θὰ σὰς τὸ διηγηθῶ ἐπειδὴ νομίζω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇτε καὶ σεις ἐπίσης, ἐὰν τὸ μάθετε, μικροὶ μου ἀναγνώσται.

Ἀκούσατε λοιπὸν ποῖον ἦτο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα: Ὅτε ἤμην τεσσάρων ἐτῶν, ἐφοβούμην ὅλα τὰ ζῴδια, τὰ ὅποια ἔβλεπα ἐμπρὸς μου, εἰς τοὺς τοίχους, καὶ ἐπὶ τῶν ὕλων τῶν παραθύρων. Ἐὰν ἦτο μύρμηξ, ἐνόμιζα ὅτι ἔτρεχε κατόπιν μου διὰ νὰ με καταβροχθίσῃ. Ἐὰν καμμία ἀράχνη κατέβαινεν ἀπὸ κλῶνον τινα δένδρου ὑφαίνουσα τὸν ιστόν της, ἐνόμιζα ὅτι με ἐζήτα διὰ νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ αἷμά μου. Ἐὰν ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος μου κανένας ἀσκάθρος ἐφανταζόμην ὅτι με κατεδίωκε διὰ νὰ δαγκάσῃ τοὺς πόδας μου. Ἐὰν μὲν τις ἐπέτα πέριξ τῆς κεφαλῆς μου, ἐνόμιζα ὅτι θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν μύτην μου. Τέλος ὅταν καμμία χρυσόμυγα ἤρχετο καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς χειρὸς μου, ἀνεφώνουν δυνατὰ καὶ ἐτίνασσαν τὴν χειρὰ μου με φόβον καὶ τρόμον! Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῴα μοὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἐχθροὶ μου, καὶ δὲν ἐφόνευον κανὲν ἐξ αὐτῶν, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ τὰ κακοποιήσω.

Οἱ γελῶντες αὐτοὶ φόβοι, οἱ ὅποιοι με κατελάμβανον, δὲν προήρχοντο μόνοι τῶν, ἀνευ αἰτίας: δημιουργοὶ αὐτῶν ἦτο ὁ μεγαλειότερος ἀδελφός μου. Φαντασθῆτε, ὅτι νῦν χαριστεῖτο νὰ μοι φέρῃ πᾶν εἶδος ζῴφιον, νὰ τὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ νὰ μοι φωνάζῃ: «Θὰ σὲ φάγῃ! θὰ σὲ φάγῃ!» Ἀσχημα κάμνουν οἱ μεγαλειότεροι ἀδελφοί, ἢ ὅποιοιδήποτε ἄλλοι νὰ τρομάζουν τὰ παιδιά. Θὰ ἰδῇτε τί ἀποτελεσμα φέρουν αὐτὰ τὰ ἀνόητα παιγνίδια:

Μίαν ἐσπέραν, ὁ ἀδελφός μου ἔφερεν ἐν μικρόν πτηνόν, ἓνα σπουργिताκι, τὸ ὅποιον τῷ εἶχε δώσῃ εἰς ἐκ τῶν φίλων του, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ τρώγῃ ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς μητρός του. Ὁ ἀδελφός μου ἔφερε τὸ πτηνόν του εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐνῶ ἐγὼ ἐκοιμώμην, καὶ τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖόν του.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ πτηνόν ἐκοιμήθη καλὰ, ἀλλ' ἅμα ἐξημέρωσεν ἐξύπνησέ καὶ ἤρχισε νὰ τσιρίζῃ τόσο δυνατὰ καὶ μετ' ὅσην ἐπιμονήν, ὥστε αἱ φωναὶ του με ἐξύπνησαν. Ἐκυψα ἀπὸ τὴν κλίνην μου, καὶ εἶδον τὸ μικρόν πτηνόν, τὸ ὅποιον, μὴ δυνάμενον ἀκόμη νὰ πέταξῃ, ἐπῆδα ἐπὶ τοῦ πατώματος στρέφον τὴν κεφαλὴν του ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὡς νὰ ἐζήτα τι. Αἱ φωναὶ του ἦσαν τόσο παραπονετικαὶ ὥστε τὸ ἐλυπήθην. Καὶ λοιπόν, ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, καὶ χωρὶς μάλιστ' νὰ εἰξεύρω τί ἠδύνατο νὰ θέλῃ, ἐσύρην ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὅσον ἠδυνήθην, διότι δὲν ἤμην ἱκανὴ ἀκόμη νὰ σηκώσωμαι μόνη. Ἐβάλα τοὺς δύο μου πόδας ἐπὶ τῆς καθέκλας, ἢ ὅποια ἦτο πλησίον τῆς κλίνης, ἔπειτα καθήσασα ἐπὶ τῆς καθέκλας αὐτῆς κατέβην ἡσυχῶς κατὰ γῆς. Τοῦτο ἦτο μέγα τόλμημα δι' ἐμέ, διότι δὲν ἤμην διόλου γενναία ἐνώπιον τῶν ζῴων!

Ἀλλὰ μόλις κατέβην εἰς τὸ πάτωμα, τὸ μικρόν πτηνόν ἔτρεξε πρὸς ἐμέ, φωνάζον δυνατῶτερα, ἀνοῖγον τὸ ῥάμφος καὶ στυμῶν τοὺς πόδας μου, οἱ ὅποιοι ἦσαν γυμνοί, μετ' ὅσον φόβον αὐτὸ ῥάμφος του. Τότε φαντάζεσθε τί συνέβη: Ὁ φόβος με ἐκυρίευσεν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐπλησίασε τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου. Τὸ πτηνόν ἤθελε νὰ με φάγῃ; ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ἀφ' οὗ ἐμπρὸς μου ἦτο ἀνοικτὸν τὸ φοβερόν ἐκεῖνο ῥάμφος, τὸ ὅποιον ἤνοιγε καὶ ἐκλείει μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ με δαγκάσῃ; Ἡθελε νὰ φύγῃ, καὶ ἤρχισα νὰ τρέχω ἐντὸς τοῦ δωματίου. Τὸ φοβερόν πτηνόν ἐπῆδα κατόπιν μου καὶ με κατεδίωκε. Ἐπεθύμουν πολὺ ν' ἀναβῶ πάλιν εἰς τὴν κλίνην, ἀλλ' ἤμην πολὺ μικρὰ καὶ δὲν εἰμύπορουν νὰ σκαρφαλώσω μόνη ἐπὶ τῆς καθέκλας. Ὁ κίνδυνος, εἰς τὸν ὅποιον ἐνόμιζα ὅτι ἤμην ἐκτεθειμένη, ἐγέννησεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου μίαν ἰδέαν, ἢ ὅποια δὲν συνεφώνει διόλου μετ' ὃν χαρακτῆρά μου.

Παρετήρησα εἰς γωνίαν τινα τοῦ δωματίου ἐν ἑξῶν τῆς σκούπας, ἔτρεξα καὶ τὸ ἐπῆρα διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτόν μου. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἤθελον νὰ κτυπήσω τὸν πτερωτόν μου διώκτην, ἐνόησα ὅτι με ἐν κτύπημα θὰ τὸν ἐφόνευον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμων νὰ πράξω τοιοῦτον πρᾶγμα, ἤρχισα νὰ κτυπῶ τὸ

πάτωμα πέριξ τοῦ πτηνοῦ καὶ ἐκτύπων ὅσον δυνατῶτερα ἠδυνάμην. Στρατήγημα ἀνωφελές! Τὸ σπουργिताκι, τολμηρόν, δὲν ἐτρόμαξε διόλου ἀπὸ τὸν κρότον καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀνοίγῃ τὸ ῥάμφος του καὶ νὰ φωνάζῃ: «τσί! τσί! τσί!» Αὐτὸ τὸ τσί, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ εἴπῃ φοβερὰ πράγματα.

Τέλος ἀφ' οὗ ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις μου, βλέπουσα ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σωθῶ μόνη μου, διότι θὰ ἐπροτίμων νὰ φαγωθῶ ὑπ' αὐτοῦ παρὰ νὰ τὸ κακοποιήσω, ἔτρεξα εἰς τὴν θύραν, τὴν ἤνοιξα καὶ ἐφώνασα δυνατὰ:

«Κυρά Σοφοῦλα! Κυρά Σοφοῦλα!»

Ἡ κυρά Σοφοῦλα ἦτο ἡ σπιτονοικοκυρά μας, ἡ σύζυγος ἐνὸς γέροντος ὑποδηματοποιοῦ. Καὶ οἱ δύο ἦσαν πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, γλυκεῖς, εὐγενεῖς καὶ ὑποχρεωτικοὶ εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς των. Νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη τὸν Μαστρογιάννην, τὸν ἄνδρα τῆς, παχὺν ἄνθρωπον με βαμβακερὰ ἐνδύματα κυανοῦ χρώματος καὶ σκούφον εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἡ κυρά Σοφοῦλα ἦτο ἐπίσης καλὴ γυναῖκα, κοντὴ καὶ ἰσχνή ὡς καλάμι, ὀρθία ὡς ἡ βελόνη, καθαρὰ ὡς καινούργια πεντάρα καὶ τόσο καλὴ γρηοῦλα, τόσον χαριτωμένην, ὥστε ὅλα τὰ παιδιά τῆς γειτονίας τὴν ἐφώναζον: μαρίτσα.

Ἄμα ἤκουσε τὰς γοερὰς κραυγὰς μου, ἡ κυρά Σοφοῦλα, ἢ ὅποια με ἐπρόσεχεν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς μητρός μου, ἀνέβη κατεσπευσμένης.

Καθὼς δὲ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὤρμησα πρὸς αὐτὴν καὶ ἐφώνασα τόσο δυνατὰ ὥστε μοι φαίνεται ὡς ν' ἀκούω ἀκόμη τὸν τόνον τῆς φωνῆς. Ἡ ἐξαίρετος ἐκείνη γυνή, βλέπουσα ὅτι ἤμην μόνον μετ' ὅσον ὑποκάμισον, καὶ με γυμνοὺς πόδας, με ἐσῆκωσεν ἀπὸ χάμου, με ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ μοὶ εἶπε: «Τί ἔχεις; τί ἔπαθες, καὶ εἶσαι ἔτσι λαχανιασμένο, μικρούλακι μου; Πές μου λοιπὸν τί σοῦ συνέβη; Τὰ ποδαράκια σου εἰνὲ πάγος, μήπως ἔπεσες ἀπ' τὸ κρεβατάκι σου καὶ ἐπῆρες φόβον;» Καὶ ἔτριβε τοὺς πόδας μου μετὰ τῶν χειρῶν τῆς διὰ νὰ ζεσταθοῦν, ἔπειτα με ἔβαλε πάλιν νὰ κοιμηθῶ, με περιετύλιξε μετὰ τὰ σκεπάσματά μου, καὶ δὲν ἐπρόσεξε διόλου εἰς τὸ πτηνόν.

Ἐγὼ ἐπνιγόμενην, δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω. Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τῶν δακρύων μου, εἶπα μετὰ συγχεκινημένας λέξεις: «Νά... νὰ

αὐτὸ τὸ πουλί... ἤθελε... νὰ με φάγῃ!!!» καὶ ἐνῶ ἔλεγον τὰς λέξεις ταύτας, τὰ δάκρυά μου ἔτρεχον ἀφθόνως.

Ἡ κυρά Σοφοῦλα παρετήρησε πλησίον εἰς τοὺς πόδας τῆς, καὶ εἶδε τῷ ὄντι τὸ μικρόν σπουργिताκι, τὸ ὅποιον ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ με ἀνοικτὸν τὸ ῥάμφος του: «Τσί! τσί! τσί!»

«Τὸ καϊμένο! εἶπεν ἡ κυρά Σοφοῦλα, πεινᾷ, τὰ πουλιά εἶνε συνειθισμένα νὰ τρώγουν ἐνῶρίς, καὶ τοῦτο, τὸ κακόμοιρο, εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ δὲν ἔχει τί νὰ φάγῃ.» Ἐκυψεν ἡ κυρά Σοφοῦλα, ἐπῆρε τὸ πτηνόν, τὸ ὅποιον δὲν τὴν ἐδάγκασε διόλου, καὶ κρατοῦσα αὐτὸ εἰς τὴν χειρὰ τῆς, τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὸ πρόσωπόν μου λέγουσα: «Φίλησέ το, τὸ κακόμοιρο, τ' ὄρφανὸ πουλάκι. Πεινᾷ καὶ θέλει νὰ φάγῃ, δὲν εἶνε κακὸ πουλί.»

Καὶ ἐτόλμησα τότε νὰ παρατηρήσω τὸ πτηνόν, ὅχι κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ πλαγίως, καὶ, με δυσπιστίαν ἐφίλησα τὸ σπουργिताκι μετ' ὅσον τῶν χειρῶν μου.

Κατόπιν ἡ κυρά Σοφοῦλα ἐπῆγε καὶ ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον, ἐπῆρεν ὀλίγην ψίχαν ψωμίου, τὴν ἐζύμωσεν εἰς ἐν πινάκιον μετ' ὀλίγον ὕδωρ καὶ κατασκευάσασα ἀπὸ ἐν κλώνῳ ἐν εἶδος μικροῦ κοχλιαρίου, ἔδωκεν εἰς τὸ πτηνόν νὰ φάγῃ, ἔφαγε δὲ αὐτὸ λαίμαργως καὶ ἐκτύπα τὰς πτέρυγας του εἰς ἐνδειξίν χαρᾶς. Ἀνασηκωθείσα ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ ἀναστενάζουσα εἰσέτι, παρετήρησεν τὴν κυρά Σοφοῦλαν, ἢ ὅποια ἦτο καλὴ πρὸς τὰ πτηνὰ ὅπως καὶ εἰς τὰ παιδιά, καὶ ἠπόρουν διὰ τὴν ἀμάθειάν μου. Πόσον ἐλυπούμην διότι δὲν εἰμύπορεσα νὰ ἐννοήσω τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο πτηνόν, καὶ, ἐπειδὴ δὲν τὸ εἶχον ἐννοήσῃ, ἐσκέφθην νὰ τὸ κακοποιήσω.

Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐννοήσω τὴν δυστυχίαν του; ἐγὼ ἢ ὅποια εἶχον τὴν μητέρα μου, καὶ δὲν εἴξευρον τί θὰ εἴπῃ πείνα!

«Κυρά Σοφοῦλα, τῇ λέγῃ ἐπὶ τέλους, δὲν ἤθελε λοιπὸν νὰ με δαγκάσῃ τὸ πουλάκι αὐτό;»

— «Ὁχι, παιδάκι μου, τὰ μικρὰ πουλιά δὲν πειράζουν κανένα.»

Εἶχον πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς λόγους τῆς κυρᾶς Σοφοῦλας καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπάντησις αὐτῆς με ἔκαμε νὰ σκεφθῶ.

«Καὶ ἡ χρυσόμυγες; τὴν ἠρώτησα πάλιν.

— Χριστέ καὶ Παναγία! τί λόγια εἰν' αὐτά, παιδάκι μου;

— Καὶ οἱ ἀσκάθαροι, τῶν ὁποίων δὲν φαίνονται οἱ ὀφθαλμοί, καὶ οἱ ὁποῖοι κρύπτονται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ δοχεῖα;

— Οὐτε αὐτοί.

— Καὶ ἡ ἀκρίδες, ποῦ ἔχουν πολὺ μακρυὰ πόδια;

— Καὶ αὐταὶ τὸ ἴδιο.

— ὦ! καὶ ἡ ἀράχνης;

— Καὶ αὐταί, ὅπως ὅλα, δὲν πειράζουν κανένα.

— Καὶ ὅμως ἡ ἀράχνης τρώγουν τῆς μύγης,

— Καὶ ἐσύ, καὶ ἐγὼ τρώμε σαρδέλες, εἶπεν ἡ κυρὰ Σοφοῦλα, εἴμαστε λοιπὸν κακοὶ ἄνθρωποι δι' αὐτό;

— ὦ! ὄχι, σὺ, κυρὰ Σοφοῦλα, δὲν εἶσαι κακὴ.

— Πρέπει, ὅποιος ζῇ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ τρώγῃ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο διὰ νὰ τρέφεται, παιδάκι μου.

Τὰ μεγάλα ζῷα τρώγουν τὰ μικρά, εἶνε βλέπεις ἀναγκασμένα νὰ τὰ τρώγουν, ἀλλὰ τὰ μικρά ζῷα δὲν τρώγουν τὰ μεγάλα.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ φοβοῦμεθα;

— Ὅχι, βέβαια.

— Δὲν πρέπει καὶ νὰ τὰ κακοποιούμεν;

— ὦ! ποτέ, παιδάκι μου, νὰ μὴ τὰ βλάπτῃς!

— Δός μου τὸ πουλάκι, κυρὰ Σοφοῦλα.

Ἡ κυρὰ Σοφοῦλα μοὶ ἔδωκε τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον, μὴ πεινῶν πλέον, δὲν ἐφώναζε, δὲν με ἐτοίμπα καὶ ἐκράτει κλειστὸ τὸ ῥάμφος του, τὸ ὁποῖον με εἶχε κατατρομάξῃ.

Τὸ ἐπῆρα σιγὰ σιγὰ εἰς τὰς χειράς μου, τὸ ἐφίλησα, τὸ ξαναφίλησα, ἀλλὰ χωρὶς δυσπιστίαν αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἤμην πολὺ εὐτυχέστερος διότι τῷ ἐδείκνυσον φιλίαν, παρὰ ὅτε ἐνόμισα ὅτε ἔπρεπε νὰ τὸ κτυπήσω μετὰ τὸ ξύλον τῆς σκούπας. Ἐὰν εἴξευρα τότε νὰ ἐκφρασθῶ ὅπως τῶρα ποῦ ἐμεγάλωσα, θὰ ἐζήτην συγγνώμην ἀπὸ τὸ μικρὸν πτηνόν, διότι δὲν

ἠννόουν τί ἤθελε, τί ἐζήτηε τότε, καὶ διότι ἐνόμιζον, ἀπὸ φιλαυτίαν μου, ὅτι με ἀπειλεῖ νὰ με θανατώσῃ ἐνῷ τὸ καίμενο τὸ πτηνόν μοὶ ἐξέφραζε τὴν πείναν καὶ τὴν θλίψιν του ποῦ ἦτο μακρὰν τῆς μητρός του.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, οἱ ὁποῖοι τῶρα μόλις εἰσέρχεσθε εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν ἔχετε τὴν ἀδυναμίαν ὅπως καὶ ἐγὼ νὰ φοβῆσθε ζῷφια, σὰς συμβουλεύω νὰ διορθωθῆτε, ὅπως καὶ ἐγὼ ἐδιωρθώθην.

Ἴσως κάποιος θὰ σὰς εἴπῃ ἐπίσης ὅτι τὰ ζῷφια εἶνε ἐπικίνδυνα, ὅτι εἶνε δηλητηριώδη κ.λ.π. κ.λ.π.

Μὴ τὸν πιστεύετε, μὴ ὁμιλῆτε περὶ φανταστικῶν φόβων, οἱ ὁποῖοι σὰς βλάπτουν πολὺ. Ἐὰν ἐντομὰ τινὰ μᾶς κεντοῦν ἐνίοτε, ὡς οἱ κῶνωπες, οἱ ψῖλοι καὶ ἄλλα, μᾶς προξενοῦν μόνον μικρὸν καὶ ἀκίνδυνον πόνον, ὃ ὁποῖος ἀμέσως παύρεται.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἄλλα εἶδη τῶν ἐντόμων δὲν μᾶς βλάπτουν διόλου. Μήπως, αἱ πεταλούδαι, οἱ γρύλλοι, οἱ σκώληκες οἱ κάνθαροι, ἔφαγον κανένα ἀπὸ ἡμᾶς; Ἀπῆλτε λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ ζῷφια νὰ ζοῦν ἡσύχως, καὶ μὴ τὰ βλάπτετε ὅπως καὶ αὐτὰ δὲν σὰς βλάπτουν. Παρατηρῆτε αὐτὰ μόνον χωρὶς νὰ τὰ πειράζετε, καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε διὰ τὴν ἐπιδειξίαν καὶ ἱκανότητα μεθ' ὧν ἐργάζονται, ἕκαστον εἰς τὸ εἶδός του.

Καὶ ἀκόμη, ὅταν μᾶς καταστρέφουν ὀλίγον τὰ πράγματά μας, ὅπως, παραδείγματος χάριν, τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα τρώγουν τὰ ὀπωρικά οἱ μύρμηκες, οἱ ὁποῖοι τρώγουν τὴν ζάχαριν μας καὶ τὰ γλυκὰ μας, δὲν πράττουν τοῦτο ἀπὸ κακίαν τῶν, ἀλλὰ διότι θέλουν νὰ ζήσουν, μετὰ αὐτὸ τὸ ὀλίγον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀφαιροῦν. Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν πέρνομεν ἀπὸ τὰς μελίσσας τὸ μέλι, ἀπὸ τοὺς μεταξοσκώληκας τὸ κουκούλιόν των;

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

που. Εἰς τοῦτο συντελεῖ προσέτι καὶ τὸ οὐλον καὶ μέλαν τρίχωμα τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ κρανίον του, τοὺς ὤμους του καὶ τὸ λοιπὸν σῶμά του. Τὸ τρίχωμα τοῦτο αὐξάνει πολὺ τὸν χειμῶνα, ὥστε τοῦ χρησιμεύει ὡς μανδύας κατὰ τοῦ ψύχους. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ βόνασος δὲν εἶνε καθόλου κομψὸν ζῷον.

Καὶ αἱ εἴεις του ἐπίσης εἶνε ἀγριαὶ· ἐν τούτοις κατωρθώνουν νὰ τὸν ἡμερώσουν.

Τὸ κρέας τοῦ βονάσου εἶνε εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ὅλοι οἱ περιηγῆται ἀνεξαιρέτως ἐπαινοῦσι τὸν ὕβον τοῦ βονάσου, τὸν ὕβον αὐτὸν ὅστις τὸν κάμνει νὰ φαίνεται τόσο ἀσχημὸς, ὡς ἐξαιρετὸν φαγητόν.

Ἀλλοτε τόσοι ἀφρονοὶ βόνασαι εὐρίσκοντο εἰς μέρη τινὰ τῆς Ἀμερικῆς, ὥστε τὸ ἔδαφος εἶνε ἀκόμη ἐστρωμένον μετὰ τὰ κρανία των. Τὰ κρανία ταῦτα ἀσπρίσαντα ἀπὸ τὸν καιρὸν, λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον ὡς ἄργυρος. Πρὸ πενήτηκοντα ἐτῶν ἑκατομμύρια βονάσων ἔζων εἰς τοὺς ἀπεράντους λειμῶνας, οἱ ὁποῖοι ἐκτείνονταν μεταξύ τῶν βραχωδῶν ὀρέων καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐκεῖ ἔδοσκον μετὰ τὴν ἡσυχίαν των, ὀλίγον μόνον ἐνοχλοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ἐρυθροδέρμους Ἰνδοὺς, οἵτινες κατῴκουν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην, καὶ αἵτινες ἐνίοτε ἐφόνευον τι-

ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

— Ποῖον εἶνε τὸ πελώριον ἐκεῖνο ζῷον, τὸ ὁποῖον καταδιώκει μετὰ τόσην μανίαν μίαν ἀρκτον, ἡμοιάζει μετὰ βῶν, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ ἀγριώτερον, καὶ πλὴν τούτου ἐπάνω ἀπὸ τὸν λαιμόν του ἔχει ὕβον (χαμπούραν) τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει ὁ βῶς.

— Πραγματικῶς δὲν εἶνε βῶς ἀν καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἴδιον γένος· εἶνε βόνασος ἢ βούβαλος· εὐρίσκεται δὲ εἰς ὅλας τὰς εὐκραεῖς χώρας τῆς βορείας Ἀμερικῆς.

Ἐχει ἀγριὸν ἐξωτερικόν· τοῦτο ἐν μέρει προέρχεται ἐκ τοῦ ὕβου, ὃ ὁποῖος τὸν ἀναγκάζει νὰ κρατῇ χαμηλωμένην τὴν κεφαλὴν του, ὡς καὶ ἐκ τῶν κεράτων του, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται πολὺ ἐμπρός, ἐπὶ τοῦ μετώ-

νάς. Τώρα πολυάνθρωποι πόλεις ἐκτίσθησαν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν αἱ χλοεραὶ κοιλάδες, καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρεϊνὰ μέρη ὅπου περιφέρονται ἀκόμη κατὰ πολυαριθμούς ἀγέλας.

Τὰ ζῶα ταῦτα δὲν κατοικοῦσι πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ἀφ' οὗ φάγωσι τὸ χόρτον μιᾶς χώρας, πρέπει νὰ ὑπάγῳσιν, ἀλλαχοῦ νὰ εὐρωσιν ἄλλο, εἰδεμὴ κινδυνεύουσι ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Ὅλη ἡ φυλὴ λοιπὸν τῶν βουβάλων ἐκκινεῖ μὲ καλπασμόν, ὁρμῶσα ἐμπρὸς κατ' εὐθείαν χωρὶς νὰ ἐκλέξη τὸν δρόμον. Φαντάζεσθε ποῖαν ζημίαν προσενοῦσι κατὰ τὴν διάβασίν των πεντακάσια ἢ χίλια ζῶα τοιοῦτου εἶδους τρέχοντα ἀγρίως· ἡ γῆ τὴν ὁποῖαν πατοῦσιν ὁμοιάζει πρὸς καλλιεργημένον ἀγρόν. Συναντῶσι πρὸ αὐτῶν δένδρον τί, ἢ καλύβην; τὸ κάμνουν διὰ μιᾶς θρύμματα. Ποταμός τις κόπτει τὸν δρόμον των; Δὲν τοὺς σταματᾷ διόλου. Τὸν διέρχονται κολυμβῶντες σχεδὸν χωρὶς νὰ βραδύνωσι τὸν δρόμον των. Δυστυχία εἰς ὅσους εὐρεθῶσι πρὸ αὐτῶν, εἴτε ἄνθρωποι εἴνε ἢ ζῶα, θὰ συντριβῶσιν ἀμέσως ὑπὸ τοὺς ἰσχυροὺς πόδας τῶν πελωρίων τούτων τετραπόδων.

Μὴ νομίζετε ἐκ τῆς εἰκόνος, ἡ ὁποία παριστάνει βόνασον καταδιώκοντα ἄρκτον, ὅτι ὁ βόνασος εἴνε ἀνδρειότερος ἢ ἀγριώτερος τῆς ἄρκτου· ὁ βόνασος εἴνε ἀγριος, κτηνώδης· μεταχειρίζεται ἐπιτηδείως τὰ ὄπλα του, δηλαδή τὰ κέρατά του, ὅταν τὸν προσβάλλῃ ἄλλο ζῶον· ἀλλὰ δὲν ἐπιτίθεται αὐτὸς πρῶτος, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἴνε σαρκοφάγον ἀλλὰ χορτοφάγον ζῶον.

Ἡ πείνα ἢ τοῦλάχιστον ἡ ἐπιθυμία νὰ φάγωσι ὀρεκτικὸν τεμάχιον κρέατος καθιστᾷ ἄγρια τὰ ζῶα· ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εὐρεθῶν εἰς τὸν δρόμον ζῶου τινος σαρκοφάγου ὅταν ζητῇ τροφήν· ἀλλ' ὁ βόνασος τρώγει χόρτα, δὲν ἐπιτίθεται κατ' οὐδενός, τούναντίον μάλιστα τρέπεται εἰς φυγὴν ἂν συναντήσῃ τινά. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ τὰ κτυπήματα τῆς κεφαλῆς του εἴνε πολὺ δυνατά, τὰ δὲ κέρατά του εἴνε πολὺ ἐπικίνδυνον ὄπλον, συχνάκις νικάει εἰς τὰς μάχας μετὰ τῶν ἄλλων ζῶων. Βλέπετε δὲ εἰς ποῖαν κατάστασιν ἔφερε τὴν ἄρκτον, ἡ ὁποία πρώτη ἐπέτεθον κατ' αὐτοῦ.

Καὶ ὅμως ἡ ἀμερικανικὴ ἄρκτος, ἡ ὀνομα-

ζομένη καὶ φαῖα ἄρκτος ἐκ τοῦ χρώματός της, εἴνε φοβερός ἀντίπαλος. Ἀγαπᾷ καὶ τὰ ὀπωρικά ἀλλὰ καὶ τὸ κρέας τῇ ἀρέσκει· ὥστε ἡ συνάντησις τοιοῦτου ὁδοιπόρου εἴνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

Ἡ ἄρκτος μάλιστα αὕτη εἴνε καὶ πολὺ εὐκίνητος, καὶ καταδιώκει μὲ ταχύτητα μεγάλην τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον ἀπαντήσῃ εἰς τὸν δρόμον της.

Καὶ εἰς δένδρον ἂν ἀναρριχηθῇ ὁ κινδυνεύων, ἡ ἄρκτος ἀναρριχᾷται κατόπιν του, τὸν φθάνει, τὸν ἀρπάζει εἰς τὰς ἀγκάλας της ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὸν σφίγγει τόσο πολὺ ὥστε ἐπὶ τέλους τὸν πνίγει.

Ἡ λευκὴ ἄρκτος κατοικεῖ γενικῶς ἐν τὸς σπηλαίου μετὰ τῆς οἰκογενείας της· ἐν παρόδῳ δὲ σᾶς λέγω ὅτι τὴν ἄρκτον ἀγαπῶσι πολὺ τὰ μικρά της. Μόνον τὴν ἐσπέραν ἐξέρχονται τῆς φωλεᾶς των· τότε πατήρ, μήτηρ καὶ τέκνα τρέχουσιν εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς. Ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου παραβαίνουν τὴν συνήθειαν ταύτην. Τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς περιέχουσι πολλὰς ἀγριοδαρμασκηneas καὶ ὅταν οἱ καρποὶ ὠριμάσῳσιν, αἱ ἄρκτοι μεταβαίνουν προθύμως καὶ καταβροχθίζουν ὅσους περισσοτέρους δύνανται. Τότε δὲν περιμένουσιν οὔτε νὰ νυκτώσῃ οὔτε καὶ νὰ βραδυάσῃ, ἐξέρχονται εἰς πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἡμέρας. Ἀγαπῶσι προσέτι καὶ τὰς σταφυλάς, καὶ ὅταν εὐρίσκωνται ἄμπελοι ἐκεῖ πλησίον συμβαίνει πολλάκις ὁ τρυγητὸς νὰ γίνηται πρὶν ἢ ὁ ἰδιοκτήτης γευθῇ τὰς σταφυλάς του.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον αἱ ἄρκτοι αὐτὰς πρωτιμῶσι παντὸς ἄλλου εἴνε τὸ μέλι, τὸ ἐξαίρετον τοῦτο γλύκισμα, τὸ ὁποῖον μόναι αἱ μέλισσαι δύνανται νὰ ἐξάγῳσιν ἐκ τοῦ χυμοῦ τῶν ἀνθέων. Βεβαίως τὸ ἐργατικὸν ἔντομον, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει μὲ τὸσας φροντίδας τὸ ἀπαράμιλλον μέλι, δὲν θὰ εἴνε διόλου εὐχαριστημένον βλέπον αὐτὸ νὰ χρησιμεύῃ ὡς τροφή τῆς φαῖας ἄρκτου. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις ὅτι ἀφ' οὗ ἢ οὗτος ἢ ἄλλως ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς μελίσης τὸ μέλι, πολὺ ὀλίγον τὴν ἐνδιαφέρει ἂν ὁ τρώγων αὐτὸ εἴνε ἄρκτος τις ἢ καὶ ὄραϊον παιδίον μὲ παχουλὰ μάγουλα.

Καὶ τώρα ποῖον εἴνε τὸ ζῶον ἐκεῖνο τὸ

ὁποῖον βλέπομεν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνος, νὰ παρατηρῇ τὴν μάχην τοῦ βόνασου καὶ τῆς ἄρκτου; Εἴνε λύκος· περιμένει ἴσως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς ἐκ τῶν δύο ἀντιπάλων θὰ φονευθῇ, καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ καταβροχθίσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἡττηθέντος, διότι αὐτὸς εἴνε σαρκοφάγον ζῶον· γνωρίζει ὅτι ὁ ὕβος τοῦ βόνασου εἴνε θελκτικώτατον φαγητόν, ὅτι ἡ ἄρκτος μὲ ὅλον τὸ τραχὺ τρίχωμά της ἔχει τρυφερὰν σάρκα, καὶ δὲν θὰ δυσανεστῇ διόλου νὰ δοκιμάσῃ ἐν ἐκ τῶν δύο σωματίων.

Γνωρίζετε τὸν λύκον ἀπὸ τῶν μύθων καὶ τὰ παραμύθια, καὶ ἴσως τινες φαντάζονται ὅτι μόνον εἰς αὐτὰ ὑπάρχουσι λύκοι. Λύκοι ὑπάρχουσι σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ δάση, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰ μέρη ὅπου εὐρίσκονται κουνέλια καὶ ἄλλα μικρά ζῶα.

Οἱ λύκοι καθίστανται ὁσημέραι σπανιώτεροι εἰς τὰς χώρας μας.

Ὅπως ἡ φαῖα ἄρκτος, περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν, οὕτω καὶ ὁ λύκος ὅλην τὴν ἡμέραν μένει κεκρυμμένος εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους καὶ μόνον τὴν νύκτα ἐξέρχεται τῆς φωλεᾶς του.

Τὸν χειμῶνα φαίνεται περισσότερο, διότι τὸ ψύχος θανατῶνει πολλὰ ἐκ τῶν ζῶων τὰ ὁποῖα τῇ χρησιμεύουσιν ὡς τροφή, ἀλλὰ δὲ κρύπτονται εἰς τὰς φωλεὰς των, καὶ ὁ λύκος δὲν ἔχει τι νὰ φάγῃ.

Τότε βασανιζόμενος ἐκ τῆς πείνης ἐξέρχεται τοῦ δάσους. Πλησιάζει εἰς τὰ χωρία, περιφέρειται τριγύρω εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας καὶ τὰ ποιμνία προσπαθῶν νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι καμμίαν κόταν ἢ κανὲν ἀρνίον. Ἀλλοίμονον τότε εἰς τὸ ἀπειθὲς πουλάκι ἢ ἀρνάκι· τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ πηγαίνει ὅπου τοῦ κατεβῇ· ὁ λύκος τότε τὸ καταβροχθίζει ὅσον νὰ εἴπῃς λάξ.

Α Ρ Ε Τ Α Ι Κ Α Ι Κ Α Κ Ι Α Ι

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Λησμονεῖ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποῖαν ἔκαμες πρὸς ἄλλον, καὶ ἐνθυμοῦ μόνον τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποῖαν ἔλαβες ἀπὸ ἄλλον.

Ποτὲ μὴ μεμφοῖς τινα διὰ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποῖαν τῷ ἔκαμες· ἡ εὐεργεσία τότε χάνει ὅλην τὴν ἀξίαν της.

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ὁ υἱὸς ὅστις εἴνε ἀχάριστος πρὸς τοὺς γονεῖς του εἴνε τέρας.

Μὴ κάμῃς ἀπερισκέπτως τὸ καλὸν ἀλλὰ μετὰ σκέψεως.

Ἡ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ πράττῃς τὸ καλόν.

Ἡ εὐχαριστήσις τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα ὅταν πράττομεν τὸ καλὸν εἴνε ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην εὐχαριστήσιν.

Η ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ

Πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε προσήγοροι καὶ εὐγενεῖς.

Ἡ κακὴ διάθεσις ἀσχημίζει τὸ ὠραιότερον πρόσωπον.

Ὁ λαὸς μας λέγει μίαν ὠραιότατην παροιμίαν· «τὸ κακὸ ξύδι τρώγει τὸ σταμνὶ του»· ὁ θυμὸς βλάπτει καὶ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους.

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἡ εἰλικρίνεια συνίσταται εἰς τὸ νὰ λέγῃ τις πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ὅχι ὅμως ὅλας τὰς ἀληθείας.

Ὅσάκις λέγετε εἰς τινα μίαν ἀλήθειαν, ἥτις δύναται νὰ τὸν λυπήσῃ ἢ νὰ προσβάλλῃ τὴν φιλοτιμίαν του, δὲν εἴσθε εἰλικρινεῖς ἀλλὰ χονδροειδεῖς καὶ ἀδιάκριτοι.

Μὴ πειράζετε ποτὲ τὴν φιλοτιμίαν τινὸς ἂν δὲν θέλετε νὰ τὸν κάμετε ἀσπονδὸν ἐχθρόν σας.

Ἄν σᾶς ἐρωτήσουν διὰ τὸ μυστικὸν ἄλλου ἢ εἰλικρίνεια δὲν πρέπει νὰ σᾶς πείσῃ νὰ τὸ ἀποκαλύψετε.

Ο ΦΘΟΝΟΣ

Ὁ φθόνος ὁμοιάζει μὲ δηλητηριώδη ὄφιν, ὅστις δαγκάνει τὸν ἑαυτὸν του ὅταν δὲν εἴμπορεῖ νὰ δαγκάσῃ τοὺς ἄλλους.

Εἴνε τὸ βδελυρώτερον καὶ καταστρεπτικώτερον τῶν ἐλαττωμάτων.

Ὁ φθόνος φέρει μαζί του τὸ μῖσος, τὴν ἀδικίαν, τὴν συκοφαντίαν, τὴν ὑποκρισίαν, καὶ ὅλα τὰ κακὰ πάθη.

Εἴνε ὁ τάφος πάσης ἀρετῆς.

Ὅταν πέσῃ τὸ προσωπεῖον τοῦ φθονεροῦ καὶ φανῇ ποῖος εἴνε ὅλοι αἰσθάνονται φρίκην διὰ τὴν ἀσχημίαν τῆς ψυχῆς του.

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΚΑΛΟΣ ΥΙΟΣ

Κατά τὸ 1805 ἄγγλος ναύτης, δραπετεύσας ἀπὸ τὸ φρούριον ὅπου ἦτο αἰχμάλωτος, ἔφθασεν ἄνευ τινὸς δυστυχήματος πλησίον τῆς Βουλώνης, καὶ κρυφθεὶς εἰς τὰ ἐκεῖ πλησίον δάση ἤρχισε νὰ κατασκευάζῃ μικρὰν λέμβον ἀπὸ κλάδους δένδρων τοὺς ὁποῖους ἔδενε μετὰ λωρίδας ἐσχισμένους ἐκ τοῦ χιτῶνός του. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχεν ἀρκετὸν ὕφασμα διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πλοιάριον του, ὑπῆγεν εἰς τὸ πλησίον χωρίον ἐπρομηθεύθη, ἐν σινδόνιον καὶ ἐτελείωσεν τὸ μικρὸν του ἀκάτιον.

Δὲν ἀνέμενε πλέον ἄλλο τι διὰ ν' ἀναχωρήσῃ εἰμὴ ἀγγλικὸν πλοῖον τὸ ὁποῖον νὰ διέρχεται. Ἀνερχομένου λοιπὸν καθ' ἑκάστην εἰς ὑψηλὸν δένδρον καὶ παρατήρει μετὰ προσοχῆς, ἕως ὅτου τέλος ἡμέραν τινὰ διέκρινε πλοῖον τῆς πατρίδος του.

Πάραυτα ὅπως προφθάσῃ αὐτὸ φορτῶν εἰς τοὺς ὤμους του τὸ εὐθραυστον πλοιάριον καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν παραλίαν, ἀλλὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐπεβιβάζετο συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τελωνείου, ὁδηγεῖται εἰς τὴν φυλακὴν κατηγορούμενος ὅτι εἶνε κατάσκοπος καὶ παραπέμπεται νὰ δικασθῇ ὡς τοιοῦτος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέον ἦλθεν εἰς τὴν Βουλώνην· ἀφ' οὗ δὲ τῷ ἔδειξαν τὸ πλοιάριον ὡς ἀξιοπεριεργόν τι, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ καὶ τὸν ναύτην, τὸν ὁποῖον ὁδήγησάν ἐνώπιόν του παρευθύς. Ὁ Ναπολέον τότε εἶπε:

— Λοιπὸν, παλλικάρι μου, ἐπεχειρήσεις ἄ-

πληπισμένην ἀπόπειραν διὰ νὰ ἐπανίδῃς τὴν πατρίδα σου· ὑποθέτω ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κάποιον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς.

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, ἔχω μίαν γραίαν ἀδύνατον μητέρα τὴν ὁποίαν συνετήρουν μοι-ραζόμενος τὸν μισθόν μου μαζί της, καὶ ἡ ὁποία θὰ εὕρισκεται τῶρα εἰς τὴν μεγαλητέραν ἐνδειαν καὶ ἀπελπισίαν.

— Καὶ θὰ ἐτόλμας νὰ ἐπιβῇς τῆς ἐλεεινῆς ταύτης λέμβου;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, ἐὰν δὲν μ' ἐμπόδιζον, διότι ἤμην ἔτοιμος ν' ἀψφῆσω ὅλους τοὺς κινδύνους διὰ νὰ ὑπάγω νὰ βοηθήσω τὴν πτωχὴν μητέρα μου τῆς ὁποίας μετὰ τὸν Θεὸν εἶμαι τὸ μόνον στήριγμα.

Ὁ Ναπολέον στραφεὶς τότε πρὸς ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ ὅστις τὸν συνώδευεν, εἶπε:

— Δώσατε εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν νέον πλήρη ἐνδυμασίαν καὶ ἀποστείλατέ τον ὑπὸ λευκὴν σημαίαν εἰς ἕν ἀγγλικὸν καταδρομικὸν τῆς Μάχης, δώσατέ του ὡσαύτως πέντε χρυσὰ νομίσματα διὰ τὴν μητέρα του, θὰ εἶνε φαίνεται καλὴ μήτηρ καὶ δὲν πρέπει νὰ στερηθῇ τόσοι φιλόστοργοι υἱόν.

Δύναται τις νὰ ἴδῃ ἀκόμη εἰς τὴν Βουλώνην τὸ ἀκάτιον τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει τὸ συμβάν τοῦτο καὶ τὴν ἐντολὴν ταύτην: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

P. K.

Η ΚΑΜΕΛΙΑ

Ἔχει ὡμορφίαν μεγάλη
Μὰ δὲν ἔχει μυρωδιά,
Καὶ ὅς αὐτὸ τῆς μοιάζουν πάλι
Μερικὰ παιδιὰ.

Τὰ κυττᾶς καλοντυμένα
Κι' ἂν ῥωτήσης γιὰ καρδιά
Δὲν σπλαγχνίζονται κανένα
Τὰ σκληρὰ παιδιὰ

Τὴν καμέλια κυττούσα
Μὰ δὲν νοιώθω μυρωδιά...
Τί τὰ θέλουνε τὰ λοῦσα
Τὰ κακὰ παιδιὰ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΕΚΤΩΡ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μιλτιάδης, ἡ Εὐρυδίκη, ὁ Ἡρακλῆς, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ἐκτωρ εἶνε τὸ ὄλον πέντε. Εἶνε πέντε παιδιὰ τῆς ἰδίας οἰκογενείας.

Ὁ Ἐκτωρ ὁμως δὲν εἶνε παιδί, εἶνε σκυλάκι, πολὺ καλὸν σκυλάκι. Συχνὰ ὁ Μιλτιάδης λέγει: Φρονιμότερος ἀπὸ ὅλους μας εἶνε ὁ Ἐκτωρ. Καὶ εἶνε ἀλήθεια.

Ἡξεύρω ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ γαυγίζῃ κατόπιν ἀπὸ τοὺς ἵππους, νὰ κάμνῃ λάκκους εἰς τὸν κῆπον καὶ νὰ κάμνῃ καὶ ἄλλα σφάλματα, τὰ ὁποῖα δὲν κάμνουν ποτὲ ὁ Μιλτιάδης, ἡ Εὐρυδίκη, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης, ἡ Εὐρυδίκη, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἶνε ἀμελεῖς· μαλόνουν ἀναμεταξύ των, ἐν ᾧ ὁ Ἐκτωρ ἔχει τὸν καλλίτερον χαρακτήρα τοῦ κόσμου, ὑπακούει εἰς τὸ μικρότερον νεῦμα καὶ εἶνε πάντοτε ἔτοιμος νὰ ἐργασθῇ.

Ἡ ἐργασία του εἶνε νὰ κάμνῃ γυμνάσια.

Καὶ εἶνε μοναδικὸς εἰς τὰ γυμνάσια.

Ὅταν κάμνῃ τὸν πεθαμένον, καὶ ἐν κοιματί ζαχχάρεως ἂν βάλετε εἰς τὸ ρύγχος του, δὲν θὰ κινηθῇ. Νομίζετε πλέον ὅτι εἶνε διὰ θάψιμον.

Ἀμα τοῦ εἰπῆτε ὁμως: — Σήκω ἐπάνω, Ἐκτωρ! τότε τὸ κοιμάτι τῆς ζαχχάρεως γίνεταί ἀφαντον καὶ ὁ Ἐκτωρ ἐκβάλλει μικρὰν φωνὴν διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε ζωντανός.

Ὅταν ὁ Ἐκτωρ κάμνῃ καμμίαν ἀταξίαν.

— Στὴ γωνία, Ἐκτωρ!

Καὶ ὁ Ἐκτωρ πηγαίνει εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ζαρωμένος καὶ μουδιασμένος. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς τοῦ λέγουν.

— Θὰ εἶσαι φρόνιμος τῶρα, κύριε Ἐκτωρ;

Ὁ Ἐκτωρ ἐκβάλλει μικρὸν γαύγισμα, τὸ ὁποῖον σημαίνει ναι καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸν μικρὸν του κύριον καὶ τὴν μικρὰν του κυρίαν.

Καὶ ἐγὼ λέγω:

— Πόσῃν ἀνάγκῃν ἔχουν ὁ μικρὸς κύριος καὶ ἡ μικρὰ κυρία τοῦ Ἐκτορος νὰ πάρουν μαθήματα ἀπ' αὐτόν!

ἀσπασμούς πρὸς τὸ Ῥόδον τῆς Αἰγύπτου, τὸν Βασιλεῦ
τῆς Ἀμμοῦ, τὸν Δίκαιον Ἀριστείδην καὶ Φοῖβον Ἀ-
πόλλωνα καὶ προήρσεις πρὸς τὴν Ἀμφιτρίτην. Ἀφ' ὧν
μητορ Μπουμπουλίνα καὶ Τόμυριν, ἥ ἐπιθυμῇ νῆ
μῆθ' ἡ ἀληθὲς ὄνομα ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικά αὐτοῦ
στοιχεῖ. — Ὁ Ἐλευθέριος Σκοπευτὴς πρὸς τὸν Χλο-
ρὸν Παράδεισον, τὸν Ξενοφῶντα Γεωργιάδην, τὸν
Ὀλύμπιον Δία, τὴν Ἀμφιτρίτην καὶ τὴν Τσατσαν
Γελαστήν. — Ἡ Κεχλαμιά πρὸς τὴν Ἀκάνθειον
Ῥοδὴν, Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίσεως, Ξανθοῦλαν, Ῥοδα-
λὴν Ἀγροῦλαν καὶ Καλλιχέλαδο. Ἀηδόνα, ἥ ἐπι-
θυμῇ νῆ μῆθ' ἡ ἀληθὲς ὄνομα. — Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων
πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ζουαθῶν καὶ τὸν Μαῦρον Γά-
τον. — Ἡ Ἀρδμήτος Μπουμπουλίνα τοῦ ἀσπασμοῦ.

τῆς πρὸς τὴν Ἑσπερίαν Αὔραν καὶ τὴν Ἑργατικὴν
Μέλισσαν, ἥ ἐπιθυμῇ νῆ μῆθ' ἡ ἀληθὲς ὄνομα, τὰς
προήρσεις τῆς πρὸς τὸν Μέλαρα Ἀετὸν καὶ τὰ ἐκ βάθου
καρδίας συλλυπητήριά της πρὸς τὸν Μαῦρον Γάτον διὰ
τὸν θάνατον τῆς μητρός του. — Ἡ Ἰλυσιάς ἀσπασμούς
πρὸς τὴν Κροκόπεπλον Ἡώ, καὶ Ξανθοῦλαν, καὶ
προήρσεις πρὸς τὴν Ἑργατικὴν Μέλισσαν, ἥ ἐπιθυμῇ
νῆ μῆθ' ἡ ἀληθὲς ὄνομα. — Ἡ Καλλιχέλαδος Ἀηδὼν
ἀσπάζεται τὴν Ἀμφιτρίτην, ἥν καὶ συγκαλεῖ διὰ τὴν
φλοπιτρίαν της καὶ ἐπιθυμῇ νῆ μῆθ' ἡ ἀληθὲς ὄνομα
τῆς καὶ τὴν διαμνόνή της, προσέτι ἀσπάζεται τὴν Ῥοδαλὴν Ἀγ-
ροῦλαν, Ξανθοῦλαν καὶ Ῥοδοπλασμένην Κόρην. —
Ἡ Ὑπολαΐς συγκαλεῖ τὸν Πύρρον Ἡπειρώτην καὶ
τὸν Ὠκύποδα Ἀχιλλεῖα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

161. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου, ὦ φίλε, εἶν' ἐν ἐκ τῶν γραμμάτων,
Τὸ δευτέρόν μου ἄρθρον εἰς τὸν πληθυντικόν,
Τὸ τρίτον μία νῆσος ἐκ τῶν ὠραιστάτων,
Τὸ σύνολόν μου ζῶον πολὺ μιμητικόν.

162. Λεξιγράφος.

Γνωρίζετε ποῖο κράτος δύο συλλαβὰς ἂν χάσῃ
Θὰ γίνῃ ἄλλο κράτος, με πόλεις καὶ με δάση.

163. Λεξιγράφος.

Ἄν ἐνωθῇ μία θεὸς μαζί μ' ἓνα κλειδί
Μυθολογίας ἥρωα καθέναν θὰ ἴδῃ.

164. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι νῆσος τῶν Κυκλάδων καὶ ὠραία καὶ μεγάλη,
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, ἓνας ἥρωας θὰ προβάλλῃ.

165. Στοιχειόγραφος.

Ἰχθύς εἶμαι, με εἰσέυρεις ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Μία νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρευθὺς θὲ να προβάλλῃ.

166. Στοιχειόγραφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, γράμμα τὸ δευτέρόν μου,
Γλυκύτατον ὁπωρικὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

167. Ἀναγραμματισμός.

Ἐγὼ τοὺς βράχους συγκατῶ
Μὲ τὴν σκληρότητά μου
Ὅς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Κ' ἐγὼ εἰς τὸ κενὸν πετῶ
Μὲ τὴν ταχύτητά μου

Ἄν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστῆλη ὑπὸ Φλωρεντίας Ν. Δ. Ἀρσέν.

168. Μεταγραμματισμός.

Νὰ με 'δῇ κανεὶς ἴσως τὸν ναὸν ἐν ὑπάγῃ,
Κὰτ' ἂν μεταβληθῇ με σκεπάζουν τότε πάγοι.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μελανος Ἀετοῦ.

169. Λένιγμα.

Ἐγὼ πτέρυγας μεγάλας, τὰς ἀπλόνας, τὰς ἀνοίγω,
Πλὴν ποτὲ δὲν κατορθώνω ἂν τὴν θέσιν μου νὰ φύγω.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀνυμίου.

170. Λένιγμα.

Ὅταν μ' ἔχῃς οὔτε τέχνην, οὔτε γράμματα μανθάνεις,
Καὶ γὰρ τοῦτο, φίλε, πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ μὴ μ' ἔχῃς.
Γιατ' ὅταν μ' ἔχῃς, κρίμα! τίποτε σχεδὸν δὲν κάνεις.
Κι' οὔτε στήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μας γὰρ νὰ γράψῃς κερδὸν ἔχεις.

Ἐστῆλη ὑπὸ Κασίνας Ἡσαίου.

171. Τρίγωνον.

1. Ἄν δὲν με ἔχῃς, τί ἀνομῆρία.
2. Ἐκ τῶν προθέσεων εἶμαι μία.

3. Ἄν θὲς μὰς τρώγεις, ἂν θὲς μὰς πίνεις,

4. Ἐν γράμμα εἶμαι, πῶς δὲν με λύνεις;
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑρμίας Πάργας.

172. Τονόγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς βασιλέως κόρη μένω,
Ἄν τὸν τόνον μ' ἀνεβάσῃς ῥῆμα τότε θὲ νὰ γίνω.

173. Λογοπαλινῶν.

Ὅσοι τ' ἀκούσων θ' ἀποροῦν,
Ποῖο φρούριον εἶν' ἀργυροῦν;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Αὔρας.

174. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀνδρῶν.

1. Ἀνόητος ἀπειλή, ἀστοχος βολή. — 2. Τί νὰ σοὶ
ἐξυμνήσω, κράτιστε ἀνδρῶν; — 4. Ἡ ἀλώπηξ ἐνὶ φωνάτῃ
ὁ κόραξ τὸν ἀπὸ τῆς. — 4. Ἀρετὴ ἀρίστη δυστυχῶν τ-
μότης.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

175. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι
τὸ ὄνομα συζύγου ἀρχαίου βασιλέως.
1. Ἐρπετόν. 2. Ζῶον. 3. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 4.
Πτηνόν. 5. Θεὸς τῶν ἀρχαίων.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μεγαλόφρονος Ἰσιγενίας.

176. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι
τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ῥώμης, τὴ δὲ τελικὰ τὸ
ὄνομα κράτους τῆς Εὐρώπης.
1. Ἡρώς τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. — 2. Ἀριθμός. — 3.
Εὐσεμον ἄνθος. — 4. Ζῶον. — 5. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ
κράτους. — 6. Σῶμα στρατιωτικόν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλεῖος.

ΛΥΣΕΙΣ

133. Λίνος, οἶνος. — 134. Διμήν, μὴν — 135. Φυ-
τά (Φ, Τ). — 136. Σφῶδρα, Σκόδρα. — 137. Χρῆμα,
ῥημα. — 138. Λέων, ὦν. — 139. Γαλήνη, (Γαλῆ, Ν).
— 140. Πάγος, Λαγός. — 141. Χίος, Ἴος. — 142. Ὁ
γεωγραφικὸς χάρτης — 143. Ὁ λάκκος. — 144. ΟΝΟΣ
— 145. Δύο μάτια ἔχουν καὶ αἱ τρεῖς, διότι ΝΑΙ
εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. — 146. Πάντοτε. ΟΙ
— 147. ΑΡΙΣΤ (4. Ἀντίνοος. 2. Γέλων. 3. Ἰκα-
ρα. 4. Σόλων). — 148. ΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΣ (1. ὈμμΑ. 2.
ΡαραῖΔ. 3. ΟὐγγΑ. 4. ΣίδηροΣ.) 149. Γάτα (Γ, Τα).
— 150. Φῦκος (Φ, Κῶς). — 151. Πυραμῖς (Πυρά, μῦς). —
152. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Διά, πλάσις). — 153. Ἀκρωτήριο, ἀκρο-
ατήριον. — 154. Ἐξέξ. — 155. Θάλασσα, θάλασσα. — 156. Τί-
γρις. — 157. Βολβός. — 158. Σῦς, ὤς. — 159. Π Ρ Ο Σ
160. Τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶνε 16.
Ο Σ
Σ

ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ ἡ περὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἐγκύκλιος τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας.

Εἰς πάντα παλαιὸν ἢ νέον συνδρομητὴν, ὅστις προπληρώσῃ ἡμῖν
τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος 1888 πρὸ τῆς 1^{ης} προσεχοῦς Φε-
βρουαρίου, προσφέρομεν δωρεὰν ἐν ἐκ τῶν ἐξῆς τριῶν βιβλια-
ρίων, κατ' ἐκλογὴν του:

1^{ον}) **Διηγήματα τοῦ Ἀνδερσέν.** Τομίδιον ἐκ σελί-
δων 96, περιέχον ἑπτὰ διηγήματα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τοῦ
Ἀνδερσέν, κατὰ μετάφρασιν Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου.

2^{ον}) **Παιδικαὶ Σελίδες,** ὑπὸ Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου.
Τομίδιον ἐκ σελίδων 94, περιέχον διηγήματα, δραματὰ, ποι-
ήματα, μουσικὴν καὶ 11 εἰκονογραφίας.

3^{ον}) **Παιδικὸν Λεύκωμα.** Τομίδιον ἐκ σελίδων 94
συνταχθέν ὑπὸ διαφόρων συνεργατῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ
περιέχον διηγήματα, δραματὰ, ποιήματα, καὶ μουσικὴν.

Προσέτι εἰς πάντα συνδρομητὴν προπληρόντορα ἡμῖν τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος 1888
πρὸ τῆς 1^{ης} προσεχοῦς Φεβρουαρίου παρέχομεν εἰς τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῆς ἀξίας των
τοὺς μέχρι τοῦδε ἐκδεδωμένους τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, εἴτε πάντας
ὁμοῦ ἐπιθυμῇ νὰ τοὺς ἀποκτήσῃ, εἴτε τινὰς ἐξ αὐτῶν, εἴτε καὶ ἓνα μόνον, κατὰ τὴν ἐπο-
μένην ἐξαιρετικὴν διατίμησιν, ἰσχύουσαν μέχρι τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου καὶ μόνον διὰ τοὺς
προπληρόντορας ἡμῖν πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1888.

Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν. Οἱ ἐνδεκα ἐκδεδωμένοι τόμοι αὐτῆς πωλούμενοι ἕκαστος
πρὸς φρ. 2,50 τιμῶνται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόντορας ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των μέχρι
τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου, ἕκαστος φρ. 1,50. Μετὰ ταχυδρομικῶν τελῶν φρ. 1,75.

Ἡ Ἀνθούλα, χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εὐρωπαϊκῶν εἰκονογραφιῶν
μεταφρασθέν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου. — Ἀντὶ φρ. 3,50 τιμᾶται ἐξαιρε-
τικῶς διὰ τοὺς προπληρόντορας τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου μόνον φρ.
2,25. Μετὰ ταχυδρομικῶν τελῶν φρ. 2,50.

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος, ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα
διδασκτικόν, μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν, βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. — Ἀντὶ φρ.
1,75 τιμᾶται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόντορας τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 1^{ης} Φε-
βρουαρίου, μόνον φρ. 1. Μετὰ ταχυδρομικῶν τελῶν φρ. 1,15.

Βαῖτάν Ζεράνη, ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιγραφή περιηγή-
σεως εἰς τὸν Καύκασον. — Ἀντὶ φρ. 1,50 τιμᾶται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόντορας
τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου, μόνον λεπτὰ 80. Μετὰ ταχυδρ. λεπτὰ 95.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Μέν-Ρήδ, συμφώνως πρὸς τὰς ὑγιεινέ-
ρας παιδαγωγικὰς ἀρχὰς συντεταγμένον, μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρ-
τίδου. — Ἀντὶ φρ. 1,75 τιμᾶται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόντορας τὴν συνδρομὴν
των πρὸ τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου μόνον φρ. 1,15. Μετὰ ταχυδρομικῶν τελῶν φρ. 1,30.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν, ὑπὸ Ἀλ. Κατακουζηνοῦ, 150 παιδαγωγικὰ ποιήματα διὰ
παιδιά. — Ἀντὶ φρ. 1,50 τιμᾶται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόντορας τὴν συνδρομὴν
των πρὸ τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου μόνον λεπτὰ 85. Μετὰ ταχυδρ. τελῶν φρ. 1.

ΕΤΟΣ Θ'. — ΤΕΥΧΟΣ 16^{ον}.

ΤΟΜΟΣ IB' 4.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου. Παιδικὸν μυθιστόρημα διδακτικώτατον καὶ ἐπαγωγότατον, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου. — Ἀντὶ φρ. **1,50** τιμᾶται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόνοντας τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου μόνον λεπτὰ **85**. Μετὰ ταχυδρομικῶν τελῶν φρ. **1**.

Παιδικοὶ Διάλογοι, ὑπὸ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου). Μικραὶ σκηναὶ κατὰλληλοι πρὸς παράστασιν ὑπὸ παιδίων ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. — Ἀντὶ φρ. **1,50** τιμᾶται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς προπληρόνοντας τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 1^{ης} Φεβρουαρίου μόνον λεπτὰ **85**. Μετὰ ταχυδρ. τελῶν φρ. **1**.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσι τοὺς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ἢ μερικὸς μόνον ἐξ αὐτῶν, θὰ σπεύσωσι πρὸ τῆς λήξεως τῆς ταχθείσης προθεσμίας νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ευκαιρίας ταύτης, πλουτίζοντες τὴν βιβλιοθήκην τῶν δι' ἔργων, τῶν ὁποίων τινὰ μέλλοντα νὰ ἐξαντληθῶσι θὰ καταστῶσι περ ζήτητα καὶ εἰς τιμὴν πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν.

Νέον δείγμα τῆς ἀξίας αὐτῆς ἔλαβεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ παρὰ τοῦ Σεβαστοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ὅπερ ἐξέδωκε τὴν ἐπομένην ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς κ. κ. σχολάρχας, διευθυντὰς Ἑλληνικῶν σχολείων, καὶ δημοδιδασκάλους.

Ἀριθ. Πρωτ. 8051.

Ἐγκύκλιος

Ἀριθ. ἐγκυκλ. 12.

Διεκπ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς σχολάρχας, διευθυντὰς Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ δημοδιδασκάλους.

Ἡ «Διάπλασις τῶν παιδίων» περιοδικὸν δις τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον, συντασσόμενον μετ' ἀκρας ἐπιμελείας, καὶ δι' εἰκόνων κοσμούμενον, περιέχει ἐν γλώσσῃ ὁραλῇ καὶ εὐλήπτῃ ὕλην μορφωτικὴν καὶ ἐπαγωγὴν, κατὰλληλον εἰς ἐπὶρρῶσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν παιδῶν καὶ τῆς οἰκογενείας, εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος, εἰς ἀναζωπύρωσιν τῆς φιλοπατρίας καὶ πάσης ἀρετῆς.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς μείζονα διάδοσιν τοῦ καλλίστου τούτου περιοδικοῦ, ὅπερ ἀπὸ ὀκταετίας ἐκδιδόμενον παρέσχεν ἀληθεὶς ὑπηρεσίας εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, καὶ ὅπερ εὐωνότατον ὄν εἶναι προσιτὸν τοῖς πάσι, ἐγκλείομεν ὑμῖν ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τοῦ ἐκδότου καὶ συνιστῶμεν νὰ ὑποτρέψῃτε τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. Τὰς ἀγγελίας θέλετε ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον»

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 31 Μαΐου 1887.

Ὁ Ὑπουργός

Π. ΜΑΝΕΤΑΣ

Στεφ. Μ. Παρίσης.

Τὰ καθυστεροῦντα φυλλάδια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ θὰ ἐκδοθῶσιν ὅσον ὕπω καὶ θὰ σταλῶσιν ἀνελλιπῶς πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1887, παρ' ὧν αἰτοῦμεν συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα, ἥτις προήλθεν ἐξ ἀτυχημάτων ὅλως ἀπροόπτων καὶ ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς μας.

Ἡ Διεύθυνσις

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 33]

Καὶ τὰ μὲν παιδιὰ ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύτατον· ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν δύο συνοίκων των, περὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πλαγιασμένοι εἰς τὴν ἀντικρὺ πλευρὰν τοῦ κοιτωνίσκου. Οἱ δυστυχεῖς δὲν ἦσαν μόνον ζαλισμένοι, ἀλλὰ καὶ ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου των. Καὶ ἡ μὲν γυνή, ἥτις ἦτο πλαγιασμένη εἰς τὴν κάτω θέσιν, ἐστέναζε καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ τὴν φοβεράν ἐνόχλησιν τῆς θαλάσσης, ὃ δὲ ἀνὴρ, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ἐπάνω θέσιν ἦτο τόσο καταβεβλημένος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ.

Εὐτυχῶς τὰ παιδιὰ ἐκοιμῶντο, εἰ δὲ μὴ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἐγίνοντο· βέβαια θὰ ἐφοβοῦντο καὶ αὐτὰ πολὺ πολὺ, ἐὰν ἤσθοντο ὅτι ἔχουν τόσο πλησίον των ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὑπέφερον τόσο πολὺ ἐκ τῆς τρικυμίας.

Καὶ ὄντως ἡ τρικυμία ἦτο δεινὴ· ἡ Ἑλπίς ἐκυλίστο ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὰ ἱστία τῆς ἦσαν κατεσχισμένα καὶ τὰ ἔδερνεν ὁ ἄνεμος, οἱ ἱστοὶ τῆς ἔτριζον καὶ συνεκρούοντο. Καὶ ἐν τῇ μέσῃ τῆς δεινῆς ταραχῆς τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, ἤκούετο καθαρά ἡ φωνὴ τοῦ πλοιοῦρχου Βαρβεκόττου, ὃ ὁποῖος ἐδίδεν δόνησιν εἰς τοὺς ναύτας, ἤκούοντο καὶ οἱ συριγμοὶ τοῦ ναυκλήρου καὶ τὰ ὑπόκωφα βήματα τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκτελοῦντες τὰ προστάγματα τοῦ πλοιοῦρχου.

Αἶφνης ἐν τῇ μέσῃ τῆς δεινῆς ἐκείνης ταραχῆς ἤκούσθη κραυγὴ γυναικός:

«Παναγία μου! πνιγόμεσθε! τὸ πλοῖον κάμνει νερά! Κορεντίνε μου, βοήθεια.»

Ὁ κύρ Κορεντίνος ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῆς γυναικός του καὶ ἤθελε νὰ καταβῇ νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ πῶς; ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἦτο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ δὲν ἠδύνατο ὅχι μόνον νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα του νὰ ἀνοίξῃ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ κυρὰ Κορεντίνου, ἥτις δὲν αἶχε κλείσῃ μάτι, ἤκουσε τὰ νερά τὰ ὁποῖα εἰσέρχοντο κλοῦ κλοῦ κλοῦ εἰς τὸν κοιτωνίσκον· ἤκούετο μάλιστα καθαρά καθαρά τὸ κλοῦ κλοῦ κλοῦ,

«Τώρα πλέον ἐχαθήκαμεν, Κορεντίνε μου, Κορεντίνε! ἐφώναζεν ἡ κυρὰ Κορεντίνου. Κορεντίνε μου, μὰ δὲν μου μιλεῖς, ἡ γυναικούλα σου σὲ φωνάζει. Μὰ δὲν βλέπεις πῶς ἐμβαίνουν τὰ νερά μέσα; Ἀχ! Θεέ μου!

— Ἀχ! Θεέ μου! » ἀπεκρίθη ὁ κύρ Κορεντίνος, καὶ ἡ φωνὴ του ἦτο ἀδύνατος.

Τότε ἡ δυστυχὴς κυρὰ Κορεντίνου, ἀφ' οὗ μάτην ἐπερίμενε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ τόσο ἄγρια καὶ τόσο δυνατὰ, ὥστε ἐξύπνησαν ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φράγκισκος καὶ ἐφώναζαν τὸν ἀδελφόν των· ὁ δυστυχὴς Ἰωάννης εὐθὺς ἐνόησε καὶ ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν θέσιν του, καὶ προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τοὺς μικροὺς ἀδελφούς του, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον φοβισμένος· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ὅπου ἐφοβεῖτο, καὶ ἔκαμνε ὅτι τάχα δὲν φοβεῖται, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ φοβηθοῦν οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ του.

Ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης καὶ ἡ τρικυμία ἐδιπλασιάζετο καὶ ὁ ἀτυχὴς Ἰωάννης ἐνόμιζεν ὅτι ἦλθε πλέον ἡ τελευταία ὥρα του, ὅτι τὸ πλοῖον θὰ καταποντισθῇ. Ἐφίλησε τοὺς δύο ἀδελφούς του καὶ κρατῶν σφιγκτὰ τὰς κεφαλὰς των μετὰ τὰς δύο του χεῖρας ἐπερίμενε τὸν θάνατον.

Ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ὁ θάνατος, ἦλθε φίλος, καὶ φίλος καλός. Ἰδοὺ ἀνοίγει αἶφνης ἡ θύρα μετὰ πολλῆς βίας καὶ ἐμβαίνει ὁ ὑποπλοίαρχος κρατῶν φανάριον:

«Ἐ! παιδιὰ! δὲν κοιμάσθε τὸ λοιπόν; — Νὰ κοιμηθοῦμε! ἀνεφώνησε ἡ κυρὰ Κορεντίνου, καὶ πῶς νὰ κοιμηθοῦμε, χριστιανέ μου! ζῶν εἶν' αὕτη! Θεέ μου! Θεέ μου! Κυτάξτε, κύριε ὑποπλοίαρχε, πῶς ἐμβαίνουν μέσα τὰ νερά! Σώσατέ μας, κύριε ὑποπλοίαρχε, κύριε ὑποπλοίαρχε, σώσατέ μας.

— Πῶς! εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, πῶς! ἐμβαίνουν νερά; Μὰ κυρία μου, διατὶ δὲν κλείετε καλὰ τὰς θυρίδας;

Καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείσε τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα εἶπε πρὸς τὰ παιδιὰ:

«Ὀλίγην ὑπομονήν, παιδιὰ μου, καὶ μετὰ